

Obsah

II Sdělení

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Evropská komise

2019/C 247/01	Sdělení Komise – Sdělení Komise o navracení protiprávních a neslučitelných státních podpor	1
2019/C 247/02	Bez námitek k navrhovanému spojení (Věc M.9295 – Daimler/Geely/Ride-Hailing JV) ⁽¹⁾	24
2019/C 247/03	Bez námitek k navrhovanému spojení (Věc M.9326 – Saudi Aramco/Total Marketing/Sahel) ⁽¹⁾	24
2019/C 247/04	Bez námitek k navrhovanému spojení (Věc M.9313 – Equistone/CH&CO) ⁽¹⁾	25
2019/C 247/05	Bez námitek k navrhovanému spojení (Věc M.9321 – MRG/PMV/SFPI-FPIM/Euroports) ⁽¹⁾	25
2019/C 247/06	Bez námitek k navrhovanému spojení (Věc M.9412 – EQT Fund Management/Nestlé Skin Health) ⁽¹⁾	26

IV Informace

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Evropská komise

2019/C 247/07	Směnné kurzy vůči euru	27
---------------	------------------------------	----

Účetní dvůr

2019/C 247/08	Zvláštní zpráva č. 13/2019 – Etické rámce v kontrolovaných orgánech EU: zlepšení je možné	28
---------------	---	----

INFORMACE ČLENSKÝCH STÁTŮ

2019/C 247/09	Sdělení ministra hospodářství a klimatu Nizozemského království na základě čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/22/ES o podmínkách udělování a užívání povolení k vyhledávání, průzkumu a těžbě uhlovodíků	29
---------------	--	----

V Oznámení

ŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚNÍ POLITIKY HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Evropská komise

2019/C 247/10	Předběžné oznámení o spojení podniků (Věc M.9423 – Strategic Value Partners/Pfleiderer) – Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem ⁽¹⁾	30
2019/C 247/11	Předběžné oznámení o spojení podniků (Věc M.9431 – KKR/Grupo Gallardo Balboa) – Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem ⁽¹⁾	32

JINÉ AKTY

Evropská komise

2019/C 247/12	Informace o předběžném uzavření hromadné stížnosti CHAP(2013)02466	33
---------------	--	----

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP.

II

(Sdělení)

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

SDĚLENÍ KOMISE

Sdělení Komise o navrácení protiprávních a neslučitelných státních podpor

(2019/C 247/01)

Obsah

	<i>Strana</i>
1. ÚVOD	2
2. OBECNÉ ZÁSADY	3
2.1. Účel a rozsah navrácení podpory	4
2.2. Zásada loajální spolupráce	4
2.2.1. Obecná zásada	4
2.2.2. Zásada vztahující se na sdílení informací	4
2.3. Povinnost navrácení	5
2.4. Omezení týkající se povinnosti navrácení	5
2.4.1. Obecné zásady práva Evropské unie	5
2.4.2. Promlčecí lhůta	9
2.5. Použití vnitrostátních právních předpisů a okamžitý a účinný výkon rozhodnutí Komise o navrácení	10
3. PŘÍSLUŠNÉ ÚLOHY KOMISE A DOTYČNÉHO ČLENSKÉHO STÁTU	10
3.1. Úloha Komise	11
3.2. Úloha členského státu	11
4. PROVEDENÍ ROZHODNUTÍ O NAVRÁCENÍ	12
4.1. Žádost o prodloužení lhůty pro provedení rozhodnutí	12
4.2. Zahajovací schůzka	13
4.3. Určení příjemců, kteří musí podporu vrátit	13
4.3.1. Určení příjemce podpory, který patří do skupiny podniků	13
4.3.2. Rozšíření inkasního příkazu; hospodářská kontinuita	13
4.3.3. Příjemci podpory v případě daňových opatření	15
4.4. Vyčíslení částky, která má být navrácena	15
4.4.1. Daňová opatření	16
4.4.2. Výpočet úroků splatných při navrácení	16
4.5. Doručování inkasních příkazů	17
4.6. Předběžné provedení rozhodnutí o navrácení	17
4.7. Alternativní způsoby navrácení podpory	18
4.8. Insolvenční řízení	19

4.9.	Předběžné a konečné uzavření řízení o navrácení podpory	20
5.	SPORY PROJEDNÁVANÉ U VNITROSTÁTNÍCH SOUDŮ	20
6.	DŮSLEDKY NEPROVEDENÍ ROZHODNUTÍ KOMISE O NAVRÁCENÍ PODPORY	21
6.1.	Řízení o nesplnění povinnosti	21
6.1.1.	Řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU	21
6.1.2.	Řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU	22
6.2.	Rozsudek ve věci Deggendorf	23
7.	ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ	23

1. ÚVOD

- Od roku 2012 provádí Evropská komise (dále jen „Komise“) program modernizace státní podpory (dále jen „MSP“) ⁽¹⁾. V rámci programu MSP Komise zjednodušila a upevnila řadu pokynů. Balíček právních předpisů posílil rovněž odpovědnost členských států a zvýšil spolupráci mezi Komisí a členskými státy v oblasti prosazování pravidel státní podpory. V důsledku toho poskytují členské státy více podpor bez předchozí kontroly ze strany Komise. Junckerova Komise kladla na tuto otázku zvláštní důraz a od roku 2015 se na více než 96 % nových opatření podpory, u nichž byly poprvé vykázány výdaje, vztahovalo obecné nařízení o blokových výjimkách ⁽²⁾ – což oproti roku 2013 představuje absolutní nárůst ve výši přibližně 28 procentních bodů ⁽³⁾. Komise posílila následné monitorování s cílem zajistit, aby členské státy odstranily narušení hospodářské soutěže tím, že zajistí navrácení podpory, která byla vyplacena v rozporu s pravidly státní podpory. Jedná se o důležitou součást celkové agendy Komise v oblasti prosazování práva.
- Toto sdělení má objasnit pravidla a postupy Evropské unie, jimiž se řídí navrácení státní podpory, a způsob, jakým Komise spolupracuje s členskými státy s cílem zajistit plnění jejich povinností podle práva Evropské unie. Je určeno orgánům členských států, jež jsou pověřeny provedením rozhodnutí, kterým Komise nařídila navrácení státní podpory (dále jen „rozhodnutí o navrácení“).
- V roce 1973 Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) poprvé konstatoval, že Komise má pravomoc rozhodnout o tom, že členský stát musí změnit nebo zrušit státní podporu, která byla shledána neslučitelnou s vnitřním trhem, a požadovat vrácení této podpory ⁽⁴⁾. V roce 1983 ⁽⁵⁾ Komise členským státům sdělila, že se rozhodla využít vstřechna opatření, která má k dispozici, aby zajistila plnění povinností ze strany členských států podle nynějšího ustanovení čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie („SFEU“) ⁽⁶⁾, včetně požadavku získat zpět podporu, která byla poskytnuta v rozporu s pravidly Evropské unie pro státní podporu.
- Ve druhé polovině 80. let a v 90. letech minulého století začala Komise systematictěji nařizovat, aby členské státy získávaly zpět neslučitelnou podporu. V roce 1999 zavedlo nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ⁽⁷⁾, které je nyní nahrazeno nařízením Rady (EU) 2015/1589 ⁽⁸⁾ (dále jen „procesní nařízení“), základní pravidla pro navrácení. Podrobnější prováděcí ustanovení byla stanovena v nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ⁽⁹⁾ (dále jen „prováděcí nařízení“).
- V roce 2007 objasnila Komise svou politiku a praxi v oznámení nazvaném „Cesta k účinnému provádění rozhodnutí Komise, jimiž se členským státům nařizuje zajistit navrácení protiprávní a neslučitelné podpory“ (dále jen „oznámení o navrácení podpory z roku 2007“) ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů – Modernizace státní podpory v EU, COM(2012) 209 final.

⁽²⁾ Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (Úř. věst. L 187, 26.6.2014, s. 1).

⁽³⁾ Viz http://ec.europa.eu/competition/state_aid/scoreboard/index_en.html.

⁽⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 1973 ve věci Komise v. Německo („Kohlegesetz“), C-70/72, ECL:EU:C:1973:87, bod 13.

⁽⁵⁾ Sdělení Komise (Úř. věst. C 318, 24.11.1983, s. 3).

⁽⁶⁾ Úř. věst. C 202, 7.6.2016, s. 47.

⁽⁷⁾ Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1).

⁽⁸⁾ Nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (kodifikované znění) (Úř. věst. L 248, 24.9.2015, s. 9).

⁽⁹⁾ Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 140, 30.4.2004, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Úř. věst. C 272, 15.11.2007, s. 4.

6. Od té doby se praxe Komise a judikatura Tribunálu a Soudního dvora (dále společně jen „soudy Unie“) dále vyvíjely. Toto sdělení tento vývoj objasňuje a nahrazuje oznámení o navrácení podpory z roku 2007.
7. Toto sdělení tvoří součást modernizovaného rámce kontroly státní podpory zavedeného programem MSP a pomáhá členským státům při plnění jejich povinností v souvislosti se zajišťováním správného prosazování pravidel státní podpory, podporuje lepší spolupráci mezi Komisí a členskými státy a dále zvyšuje předvídatelnost opatření Komise.
8. Toto sdělení má rovněž za cíl přispívat k důslednému prosazování politiky v oblasti hospodářské soutěže v souladu s prioritou Komise zajišťovat nápravu narušení hospodářské soutěže, jež podkopávají rovné podmínky na vnitřním trhu. Prosazování politiky navrácení podpor na jedné straně podněcuje efektivitu a růst na vnitřním trhu. Na straně druhé může posílená spolupráce mezi Komisí a členskými státy přispívat ke snížení počtu řízení o nesplnění povinnosti.
9. Toto sdělení nezakládá ani nemění práva nebo povinnosti v porovnání s právy a povinnostmi stanovenými ve Smlouvě o fungování Evropské unie, procesním nařízením a prováděcím nařízením, jak je vykládají soudy Unie.

2. OBECNÉ ZÁSADY

10. Smlouva o fungování Evropské unie brání členským státům v poskytování finančních výhod podnikům způsobem, který by mohl narušit hospodářskou soutěž na vnitřním trhu. Podle čl. 107 odst. 1 SFEU nejsou státní podpory slučitelné s vnitřním trhem, ledaže spadají do kategorií výjimek stanovených v odstavcích 2 a 3 zmíněného článku. V článcích 42 a 93, čl. 106 odst. 2 a čl. 108 odst. 2 a 4 SFEU jsou rovněž stanoveny podmínky, za nichž státní podpory jsou nebo mohou být považovány za slučitelné s vnitřním trhem.
11. Podle čl. 108 odst. 2 SFEU má Komise výlučnou pravomoc posuzovat slučitelnost opatření podpory s vnitřním trhem⁽¹⁾. Posouzení Komise podléhá přezkoumání Tribunálem a Soudním dvorem⁽²⁾.
12. V čl. 108 odst. 3 SFEU je stanoveno, že každý členský stát musí Komisi předem oznámit veškeré záměry týkající se poskytnutí či úpravy podpory. Toto ustanovení členským státům zakazuje navrhované opatření podpory provést, dokud Komise nepřijme konečné rozhodnutí o jeho slučitelnosti s vnitřním trhem (tzv. „povinnost zdržet se jednání“).
13. Nová podpora⁽³⁾ poskytnutá bez oznámení Komisi nebo před jejím schválením je protiprávní⁽⁴⁾. Jelikož má povinnost zdržet se jednání přímý účinek⁽⁵⁾, vnitrostátní soudy musí z protiprávnosti podpory vyvodit všechny důsledky. Dotyčný členský stát musí v zásadě zejména ukončit provádění opatření a v případě, že již bylo provedeno, musí nařídit navrácení podpory, pokud neexistují výjimečné okolnosti⁽⁶⁾. Komise musí neslučitelnost protiprávní podpory s vnitřním trhem zjistit předtím, než nařídí její navrácení⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991 ve věci *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a další v. Francie („Saumon“)*, C-354/90, ECLI:EU:C:1991:440, bod 14; rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005 ve věci *Unicredito Italiano*, C-148/04, ECLI:EU:C:2005:774, bod 42.

⁽²⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011 ve věci *Residex Capital IV*, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814, bod 27.

⁽³⁾ Viz čl. 1 písm. c) nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (kodifikované znění) (Úř. věst. L 248, 24.9.2015, s. 9).

⁽⁴⁾ Podle článku 109 a čl. 108 odst. 4 SFEU mohou být některé kategorie státní podpory osvobozeny od povinnosti týkající se oznámení Komisi podle tzv. „nařízení o výjimkách“. Jakákoli podpora udělená podle nařízení o výjimkách, jež nespĺňuje podmínky pro výjimku z oznamovací povinnosti stanovené v tomto nařízení, je rovněž protiprávní. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. března 2019 ve věci *Eesti Pagar*, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172, body 84–87. V čl. 108 odst. 2 SFEU je stanoveno rovněž mimořádný a zvláštní případ, kdy může Rada rozhodnout, že podpora je slučitelná s vnitřním trhem. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 4. prosince 2013 ve věci *Komise v. Rada*, C-117/10, ECLI:EU:C:2013:786, bod 51.

⁽⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991 ve věci *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a další v. Francie („Saumon“)*, C-354/90, ECLI:EU:C:1991:440, bod 11; rozsudek Soudního dvora ze dne 21. listopadu 2013 ve věci *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, ECLI:EU:C:2013:755, bod 29.

⁽⁶⁾ Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. července 1996 ve věci *SFEI a další*, C-39/94, ECLI:EU:C:1996:285, body 68–71. Viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 5. března 2019 ve věci *Eesti Pagar*, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172, body 92–94. Další informace o úloze vnitrostátních soudů při prosazování pravidel státní podpory viz oznámení Komise o prosazování právní úpravy státní podpory vnitrostátními soudy (Úř. věst. C 85, 9.4.2009, s. 1), nebo jakýkoli právní akt, kterým se toto oznámení mění nebo nahrazuje.

⁽⁷⁾ Soudní dvůr objasnil, že Komise nemůže požadovat navrácení protiprávní podpory, aniž by nejprve přezkoumala slučitelnost podpory s vnitřním trhem v rámci řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU. Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1990 ve věci *Francie v. Komise („Boussac“)*, C-301/87, ECLI:EU:C:1990:67, body 9, 10–22. To nevylučuje možnost, aby Komise ve zvláštních případech vydala příkaz k navrácení podpory, viz bod 27.

14. Ačkoliv SFEU neobsahuje výslovné ustanovení o navrácení protiprávních státních podpor, Soudní dvůr rozhodl, že navrácení podpory je nezbytným důsledkem obecného zákazu státních podpor stanoveného v čl. 107 odst. 1 SFEU a chrání účinnost povinnosti zdržet se jednání zakotvené v čl. 108 odst. 3 SFEU ⁽¹⁸⁾.
15. Soudy Unie následně vydaly další pokyny ohledně rozsahu povinnosti navrácení podpory a způsobu jejího splnění. Pravidla a postupy uvedené v procesním nařízení a v prováděcím nařízení vycházejí z této judikatury.

2.1. Účel a rozsah navrácení podpory

16. Účelem navrácení podpory je obnovení situace, která existovala na vnitřním trhu před jejím vyplacením ⁽¹⁹⁾. Vrácením protiprávní podpory její příjemce ve skutečnosti ztrácí výhodu, kterou měl na trhu ve vztahu ke svým konkurentům ⁽²⁰⁾. Aby se vyloučilo zvýhodnění související s protiprávní podporou, je nutno z částek protiprávně poskytnuté podpory rovněž zaplatit úroky (dále jen „úroky splatné při navrácení“). Uhrazením úroků splatných při navrácení ztrácí příjemce podpory finanční výhodu vyplývající z bezplatného poskytnutí dotyčné podpory, a to ode dne, kdy byla příjemci dána k dispozici, do dne jejího navrácení ⁽²¹⁾.
17. V čl. 16 odst. 1 procesního nařízení se vyžaduje, aby Komise nařídila navrácení protiprávní a neslučitelné podpory, pokud to není v rozporu s obecnými zásadami práva Evropské unie. Komise nařídí členskému státu, aby zajistil navrácení podpory, prostřednictvím rozhodnutí o navrácení.
18. V čl. 16 odst. 2 procesního nařízení je stanoveno, že podpora musí být navržena spolu s úroky vzniklými do dne jejího skutečného navrácení; v prováděcím nařízení je stanoven způsob výpočtu úroků splatných při navrácení (viz oddíl 4.4.2).
19. V čl. 16 odst. 3 procesního nařízení je rovněž uvedeno, že „navrácení se provede bezodkladně a v souladu s postupy vnitrostátního práva dotyčného členského státu za předpokladu, že umožňují okamžitý a účinný výkon rozhodnutí Komise“.

2.2. Zásada loajální spolupráce

2.2.1. Obecná zásada

20. V čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii ⁽²²⁾ (dále jen „Smlouva o EU“) se vyžaduje, aby členské státy usnadňovaly Evropské unii plnění jejích úkolů. Podle zásady loajální spolupráce si musí být Evropská unie a členské státy vzájemně nápomocny při plnění těchto úkolů za účelem dosažení cílů Evropské unie.
21. Tato zásada, která se uplatňuje ve všech vztazích mezi Komisí a členskými státy, je obzvláště důležitá pro politiku navrácení státní podpory ⁽²³⁾.
22. Komise a členské státy musí spolupracovat v dobré víře ve všech fázích řízení o státní podpoře, zejména během šetření podle čl. 108 odst. 2 SFEU. Náležitá spolupráce již během šetření případně umožní snazší a rychlejší provedení rozhodnutí o navrácení.

2.2.2. Zásada vztahující se na sdílení informací

23. Členský stát, jehož se rozhodnutí o navrácení týká, musí podávat Komisi pravidelně zprávy o jeho provádění. Tato spolupráce umožňuje Komisi posoudit řádné provedení rozhodnutí o navrácení a lépe určit případnou potřebu pomoci.
24. Komise může zejména členskému státu předat příklady tabulkových dokumentů pro poskytnutí informací o příjemcích podpory a částkách podpory. Komise může poskytnout rovněž simulace výpočtů podpory, která má být navržena, podle vzorců nebo metodik stanovených v příslušném rozhodnutí o navrácení.

⁽¹⁸⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. prosince 1973 ve věci *Lorenz GmbH v. Bundesrepublik Deutschland a další*, C-120/73, ECLI:EU:C:1973:152, body 3 a 4.

⁽¹⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. prosince 2012 ve věci *Komise v. Španělsko („Magefesa II“)*, C-610/10, ECLI:EU:C:2012:781, bod 105.

⁽²⁰⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 4. dubna 1995 ve věci *Komise v. Itálie („Alfa Romeo“)*, C-348/93, ECLI:EU:C:1995:95, bod 27.

⁽²¹⁾ Viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 8. června 1995 ve věci *Siemens v. Komise*, T-459/93, ECLI:EU:T:1995:100, body 97–101.

⁽²²⁾ Úř. věst. C 202, 7.6.2016, s. 13.

⁽²³⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2014 ve věci *Komise v. Německo („Biria Gruppe“)*, C-527/12, ECLI:EU:C:2014:2193, body 51 a 56.

25. V této souvislosti může Komise v souladu s rozhodnutím o navrácení být dotyčným členskému státu nápomocna tím, že podrobněji rozvede požadavky na dokazování a druh důkazů, které se vyžadují mimo jiné k určení totožnosti příjemců podpory, výše podpory, která je předmětem navrácení, a částek, jež se nakonec získají zpět. Komise může poskytnout rovněž příklady smluv o úschově (viz bod 118).

2.3. Povinnost navrácení

26. Navrácení státní podpory nepředstavuje sankci⁽²⁴⁾, nýbrž logický důsledek zjištění, že se jedná o protiprávní podporu⁽²⁵⁾, a nemůže záviset na tom, v jaké formě byla podpora poskytnuta⁽²⁶⁾. Navrácení proto nelze považovat za nepřiměřené opatření ve vztahu k cílům SFEU v oblasti státních podpor⁽²⁷⁾, ani za bezdůvodné obohacení dotyčného členského státu, jelikož pouze zajišťuje navrácení částky, která neměla být příjemci vyplacena⁽²⁸⁾.
27. Podle čl. 13 odst. 2 procesního nařízení může Komise využít svou rozhodovací pravomoc a vydat příkaz k navrácení podpory již během šetření dotyčných opatření podpory, tj. před přijetím konečného rozhodnutí o slučitelnosti opatření podpory s vnitřním trhem, je-li splněna řada kumulativních kritérií.
28. V případě přijetí rozhodnutí, v němž se konstatuje, že podpora není slučitelná s vnitřním trhem („záporné rozhodnutí“), nemá Komise naopak žádný prostor pro uvážení a musí nařídit navrácení podpory⁽²⁹⁾, není-li to v rozporu s obecnými zásadami práva Evropské unie. Jakmile proto Komise zjistí, že opatření podpory je protiprávní a neslučitelné s vnitřním trhem, nemusí při nařízení jejího navrácení uvádět další důvody⁽³⁰⁾.
29. Bez ohledu na zdroj povinnosti navrácení, ať už je to inkasní příkaz, nebo rozhodnutí o navrácení, musí dotyčný členský stát zajistit v souladu s čl. 16 odst. 2 a 3 procesního nařízení účinné a bezodkladné navrácení podpory. Opatření přijatá členským státem nesmí být zaměřena pouze na okamžité a účinné provedení rozhodnutí o navrácení podpory, nýbrž musí skutečně dosáhnout jejího navrácení⁽³¹⁾.

2.4. Omezení týkající se povinnosti navrácení

2.4.1. Obecné zásady práva Evropské unie

30. Podle článku 288 SFEU jsou rozhodnutí závazná v celém rozsahu pro ty, jimž jsou určena. V případě státní podpory adresuje Komise své rozhodnutí dotyčným členskému státu, který je povinen je vykonat⁽³²⁾, přičemž využije veškerá nezbytná opatření k zajištění jeho provedení včetně předběžných opatření⁽³³⁾. Předpokládá se, že rozhodnutí Komise jsou právně platná a zůstávají závazná v celém rozsahu i během řízení u soudů Unie⁽³⁴⁾.
31. V souladu s judikaturou soudů Unie a čl. 16 odst. 1 procesního nařízení Komise navrácení státní podpory nevyžaduje, pokud by to bylo v rozporu s obecnými zásadami práva Evropské unie.

⁽²⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. června 1999 ve věci *Belgie v. Komise* („režim Maribel bis/ter“), C-75/97, ECLI:EU:C:1999:311, bod 65.

⁽²⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. prosince 2016 ve věci *Komise v. Aer Lingus*, C-164/15 P a C-165/15 P, ECLI:EU:C:2016:990, body 114 a 116.

⁽²⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 2015 ve věci *Komise v. Itálie* („Venice a Chioggia II“), C-367/14, ECLI:EU:C:2015:611, bod 41.

⁽²⁷⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. března 1990 ve věci *Belgie v. Komise* („Tubemeuse“), C-142/87, ECLI:EU:C:1990:125, bod 66.

⁽²⁸⁾ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 1. března 2017 ve věci *SNCM v. Komise*, T-454/13, ECLI:EU:T:2017:134, bod 269.

⁽²⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. března 2002 ve věci *Itálie v. Komise* („opatření na podporu zaměstnanosti I“), C-310/99, ECLI:EU:C:2002:143, bod 99.

⁽³⁰⁾ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 20. září 2011 ve věci *Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise*, T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, ECLI:EU:T:2011:493, bod 152.

⁽³¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. března 2012 ve věci *Komise v. Itálie* („hotelové podniky na Sardinii“), C-243/10, ECLI:EU:C:2012:182, bod 35.

⁽³²⁾ Viz ustanovení čl. 31 odst. 2 procesního nařízení, v němž se uvádí, že záporná rozhodnutí jsou určena dotyčným členskému státu.

⁽³³⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 2018 ve věci *Komise v. Řecko* („Hellenic Shipyards II“), C-93/17, ECLI:EU:C:2018:903, bod 69.

⁽³⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 2015 ve věci *Komise v. Francie* („Lignes maritimes Marseille-Corse“), C-63/14, ECLI:EU:C:2015:458, bod 44.

32. Smlouva o EU ani SFEU neurčují ani neuvádějí obecné zásady práva Evropské unie; soudy Unie je místo toho odvozují z obecných zásad, které jsou společné právním rádem členských států. Následující body pojednávají o obecných zásadách práva Evropské unie, jež se v souvislosti s uplatňováním povinnosti navrácení podpory zmiňují nejčastěji.
33. Ačkoliv tyto zásady představují inspiraci pro celý právní rámec Evropské unie, v souvislosti s politikou navrácení státní podpory podléhají restriktivnímu výkladu⁽³⁵⁾. Proto nelze přijmout obecná tvrzení ohledně údajného porušení obecných zásad práva Evropské unie.

2.4.1.1. Zásada právní jistoty

34. Zásada právní jistoty vyžaduje, aby právní normy byly jasné, přesné a s předvídatelnými účinky, aby se dotčené osoby mohly orientovat v právních stavech a vztazích, které vyplývají z právního řádu Evropské unie⁽³⁶⁾. Členským státům a příjemcům podpory je proto v případě porušení zásady právní jistoty poskytnuta ochrana před inkasním příkazem.
35. Soudy Unie uplatňují restriktivní výklad zásady právní jistoty a uznávají omezení navrácení podpory za výjimečných okolností, které je třeba posoudit v každém jednotlivém případě.
36. Pokud byla státní podpora poskytnuta v rozporu s povinností zdržet se jednání, není zpoždění ze strany Komise při výkonu jejích kontrolních pravomocí a při nařízení navrácení podpory dostatečným právním důvodem pro omezení či vyloučení jejího navrácení⁽³⁷⁾.
37. Zásady přednosti a účinnosti práva Evropské unie navíc znamenají, že se členské státy a příjemci podpory nemohou dovolávat zásady právní jistoty za účelem omezení navrácení podpory v případě údajného rozporu mezi vnitrostátním právem a právem Evropské unie. Právo Evropské unie má přednost a vnitrostátní předpisy musí zůstat nepoužity nebo se musí vykládat způsobem, který chrání účinnost práva Evropské unie⁽³⁸⁾.
38. Podle práva některých členských států se vnitrostátní právní základ opatření podpory stane neplatným ode dne jeho vstupu v platnost v důsledku přijetí rozhodnutí Komise o navrácení podpory. Vzhledem k zásadě účinnosti nemůže takovéto ustanovení podle vnitrostátního práva ovlivnit zákonnost rozhodnutí Komise a povinnost navrácení. Navrácení podpory nemůže záviset na důsledcích nedodržení povinnosti zdržet se jednání podle vnitrostátního práva⁽³⁹⁾.

2.4.1.2. Zásada ochrany legitimního očekávání

39. Zásada ochrany legitimního očekávání⁽⁴⁰⁾ je logickým důsledkem zásady právní jistoty a soudy Unie je uplatňují společně. Tato zásada se týká všech osob, které mohou mít odůvodněná a podložená očekávání, jelikož jim příslušné orgány Evropské unie poskytly přesná, nepodmíněná a shodující se ujištění. Tato ujištění musí být poskytnuta v souladu s platnými pravidly⁽⁴¹⁾. Tato zásada tak chrání oprávněná očekávání členských států a příjemců podpory, že Komise navrácení podpory nenařídí.

⁽³⁵⁾ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 20. září 2011 ve věci Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise, T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, ECLI:EU:T:2011:493, bod 283.

⁽³⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. února 1996 ve věci Duff a další, C-63/93, ECLI:EU:C:1996:51, bod 20.

⁽³⁷⁾ Zásada právní jistoty brání Komisi v tom, aby neomezeně oddalovala výkon svých pravomocí. Soudní dvůr však konstatoval, že „zpoždění ze strany Komise při výkonu jejích kontrolních pravomocí a při nařízení navrácení této podpory [vede] k protiprávnosti tohoto rozhodnutí o navrácení pouze ve výjimečných případech, kdy Komise zůstala zjevně nečinná a jasně porušila svou povinnost řádné péče“: viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. dubna 2008 ve věci Komise v. Salzgitter, C-408/04 P, ECLI:EU:C:2008:236, bod 106. Ve věci GIE Fiscaux Komise rozhodla, že vzhledem ke zvláštní kombinaci výjimečných okolností v tomto případě musí být navrácení omezeno na podporu poskytnutou po dni vydání rozhodnutí Komise o zahájení formálního vyšetřovacího řízení podle článku 6 procesního nařízení, a to za účelem ochrany zásady právní jistoty. Viz rozhodnutí Komise ze dne 20. prosince 2006 o režimu podpor, které poskytla Francie podle článku 39 CA Obecného daňového zákoníku – státní podpora C 46/2004 (ex NN 65/2004) (Úř. věst. L 112, 30.4.2007, s. 41).

⁽³⁸⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 2006 ve věci Komise v. Francie („Scott“), C-232/05, ECLI:EU:C:2006:651, body 50–53.

⁽³⁹⁾ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 7. října 2010 ve věci DHL Aviation a DHL Hub Leipzig v. Komise, T-452/08, ECLI:EU:T:2010:427, body 34 a 41.

⁽⁴⁰⁾ Co se týká zásady ochrany legitimního očekávání, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. září 1990 ve věci Komise v. Německo, C-5/89, ECLI:EU:C:1990:320, body 13 a 14.

⁽⁴¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 2011 ve věci ISD Polska a další v. Komise, C-369/09 P, ECLI:EU:C:2011:175, bod 123; rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 2010 ve věci Kahla Thüringen Porzellan v. Komise, C-537/08 P, ECLI:EU:C:2010:769, bod 63; rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 2008 ve věci Masdar (UK) v. Komise, C-47/07 P, ECLI:EU:C:2008:726, body 34 a 81.

40. Vzhledem k závazné povaze čl. 108 odst. 3 SFEU nemůže členský stát, jehož orgány poskytly podporu v rozporu s povinností zdržet se jednání, tvrdit, že toto porušení vytváří u příjemce legitimní očekávání, že podpora nebude muset být navrácena. V opačném případě by články 107 a 108 SFEU byly zbaveny jakéhokoli účinku ⁽⁴²⁾.
41. V případě porušení povinnosti zdržet se jednání nemůže příjemce podpory obdobně tvrdit, že legitimně očekával, že podpora byla poskytnuta legálně, pokud neplatí výjimečné okolnosti ⁽⁴³⁾. S řádnou péčí postupující hospodářský subjekt by měl být schopen určit, zda byla podpora řádně schválena Komisí ⁽⁴⁴⁾. Tato zásada se vztahuje i na malé podniky ⁽⁴⁵⁾.
42. Soudy Unie určily řadu situací, které nevedou k legitimnímu očekávání, a na jejichž základě tudíž nelze omezit či vyloučit navrácení dotyčné podpory. Ke vzniku legitimního očekávání nevedou zejména tyto situace:
- mlčení Komise ohledně oznámeného opatření podpory ⁽⁴⁶⁾,
 - to, že Komise zjevně nereaguje na opatření podpory, které nebylo oznámeno ⁽⁴⁷⁾,
 - přijetí rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení podle článku 6 procesního nařízení, v němž Komise provede pouze předběžné posouzení dotyčných opatření podpory, jelikož příjemce podpory nemůže zakládat legitimní očekávání na předběžném rozhodnutí ⁽⁴⁸⁾,
 - nepřijetí opatření ze strany Komise po poměrně dlouhou dobu ⁽⁴⁹⁾,
 - dřívější rozhodnutí Komise ⁽⁵⁰⁾,
 - přijetí několika po sobě následujících rozhodnutí Komise povolujících udělení podpory, která následně soudy Unie zruší ⁽⁵¹⁾,

⁽⁴²⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. června 2011 ve věci *Diputación Foral de Vizcaya a další v. Komise*, C-465/09 P až C-470/09 P, ECLI:EU:C:2011:372, bod 150.

⁽⁴³⁾ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. listopadu 2018 ve věci *Deutsche Telekom v. Komise*, T-207/10, ECLI:EU:T:2018:786, bod 42. Soudní dvůr uznal existenci legitimního očekávání příjemce podpory pouze jednou, a to v rozsudku ve věci *RSV*. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. listopadu 1987 ve věci *RSV v. Komise*, C-223/85, ECLI:EU:C:1987:502. Soudy Unie však zdůraznily výjimečnou povahu tohoto případu a odmítly rozšířit ochranu legitimního očekávání nad rámec výjimečné situace, která byla zjištěna ve věci *RSV*; viz např. rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 14. ledna 2004 ve věci *Fleuren Compost v. Komise*, T-109/01, ECLI:EU:T:2004:4, body 145–148 a rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004 ve věci *Itálie v. Komise*, C-298/00 P, ECLI:EU:C:2004:240, bod 90.

⁽⁴⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 1997 ve věci *Land Rheinland-Pfalz v. Alcan Deutschland*, C-24/95, ECLI:EU:C:1997:163, bod 25.

⁽⁴⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004 ve věci *Itálie v. Komise*, C-298/00 P, ECLI:EU:C:2004:240, bod 88.

⁽⁴⁶⁾ Viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 30. listopadu 2009 ve věci *Francie v. Komise*, T-427/04 a T-17/05, ECLI:EU:T:2009:474, bod 261.

⁽⁴⁷⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011 ve věci *France Télécom v. Komise*, C-81/10 P, ECLI:EU:C:2011:811, body 58–60.

⁽⁴⁸⁾ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. února 2013 ve věci *Nitrogénművek Vegyipari v. Komise*, T-387/11, ECLI:EU:T:2013:98, bod 121; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 25. března 2009 ve věci *Alcoa Trasformazioni v. Komise*, T-332/06, ECLI:EU:T:2009:79, bod 61.

⁽⁴⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 28. července 2011 ve věci *Diputación Foral de Vizcaya a další v. Komise*, C-471/09 P až C-473/09 P, ECLI:EU:C:2011:521, body 64–65, 68, 75–77.

⁽⁵⁰⁾ Dřívější rozhodnutí o tom, že určité opatření nepředstavuje státní podporu nebo že určité opatření státní podpory je slučitelné s vnitřním trhem, je třeba považovat důsledně za rozhodnutí vztahující se na konkrétní skutečnosti a okolnosti daného případu. Každý případ je třeba posoudit podle jeho podstaty. Soudní dvůr tak například rozhodl, že dřívější rozhodnutí prohlašující určité opatření za opatření nepředstavující státní podporu s omezenou časovou působností a na základě okolností existujících v daném okamžiku nemůže zakládat legitimní očekávání ohledně budoucího posouzení povahy obdobného opatření z hlediska státní podpory. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. července 2011 ve věci *Alcoa Trasformazioni v. Komise*, C-194/09 P, ECLI:EU:C:2011:497, body 72–75. Jiná situace nastává, pokud Komise své hodnocení opatření změnila pouze z důvodu důslednějšího použití pravidel Smlouvy v oblasti státních podpor. V tomto případě Soudní dvůr dospěl k závěru, že příjemci podpory mohli očekávat, že rozhodnutí Komise měnící dřívější posouzení jim poskytne nezbytný čas za účelem zohlednění takové změny posouzení, a mají tudíž prospěch z ochrany legitimního očekávání. Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. června 2006 ve věci *Belgie v. Komise („Forum 187“)*, C-182/03 a C-217/03, ECLI:EU:C:2006:416, bod 71.

⁽⁵¹⁾ V rozsudku ve věci *CELF II* Soudní dvůr konstatoval, že neobvyklý sled zrušení v zásadě odráží složitost případu a ani zdaleka nemůže vyvolat legitimní očekávání – spíše se zdá, že může vyvolat pochybnosti příjemce o slučitelnosti sporné podpory. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. března 2010 ve věci *CELF a ministre de la Culture et de la Communication („CELF II“)*, C-1/09, ECLI:EU:C:2010:136, body 51–52 a 55.

— návrh rozhodnutí Komise předložený Radě ⁽⁵²⁾.

2.4.1.3. Zásada překážky věci pravomocně rozsouzené

43. Zásada překážky věci pravomocně rozsouzené stanoví, že „soudní rozhodnutí, která se po vyčerpání možných procesních prostředků nebo po uplynutí lhůt stanovených pro tyto procesní prostředky stala konečnými, již [nemohou] být zpochybněna“ ⁽⁵³⁾.
44. Soudní dvůr uznal význam této zásady jak v právním řádu Evropské unie, tak i v právních systémech členských států ⁽⁵⁴⁾. Jelikož však její uplatňování nemůže oslabovat přednost a účinnost práva Evropské unie, nemůže být zásada překážky věci pravomocně rozsouzené používána pro odůvodnění porušení práva Evropské unie a vyloučení navrácení státní podpory ⁽⁵⁵⁾.
45. Podle zásady přednosti práva Evropské unie mají pravidla Evropské unie pro státní podporu přednost před protichůdnými vnitrostátními právními předpisy, jež musí zůstat nepoužity. To platí rovněž pro vnitrostátní pravidla a soudní rozhodnutí, v jejichž důsledku jsou uplatňováním zásady překážky věci pravomocně rozsouzené porušována pravidla Evropské unie pro státní podporu.
46. Co se týká konkrétně protiprávní podpory, ačkoli pravidla provádějící zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené jsou v souladu se zásadou procesní autonomie záležitostí právního systému každého členského státu, nemohou učinit z pravomocného rozhodnutí vnitrostátního soudu překážku pro vyvození nezbytných důsledků z porušení povinnosti zdržet se jednání, ani nemohou mít za následek to, že vnitrostátním soudům nebo orgánům znemožní vyvodit nezbytné důsledky z porušení povinnosti zdržet se jednání ⁽⁵⁶⁾.

2.4.1.4. Absolutní nemožnost navrácení podpory

47. Jednou z obecných zásad práva Evropské unie je zásada, podle níž „nikdo není povinen k nemožnému“ ⁽⁵⁷⁾. Existence výjimečných okolností, kdy je pro členský stát absolutně nemožné rozhodnutí o navrácení provést, je jediná situace, kterou Soudní dvůr uznal jako důvod pro neprovedení uvedeného rozhodnutí členským státem ⁽⁵⁸⁾.
48. Absolutní nemožnost je soudy Unie vykládána restriktivně. Členský stát musí prokázat, že se v dobré víře pokusil získat podporu zpět, a v souladu s čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU musí s Komisí spolupracovat s cílem odstranit vzniklé potíže ⁽⁵⁹⁾.
49. Důkazní břemeno je na členském státu, který musí prokázat existenci důvodů odůvodňujících nenavrácení neslučitelné podpory ⁽⁶⁰⁾, či pouze její částečné navrácení. Druh důkazů, které jsou nezbytné k prokázání absolutní nemožnosti získat podporu zpět, závisí na zvláštních okolnostech každého případu.
50. Dotyčný členský stát nemůže absolutní nemožnost provedení rozhodnutí o navrácení prokázat pouze tím, že Komisi informuje o právních, politických, praktických nebo interních obtížích ⁽⁶¹⁾.

⁽⁵²⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 2011 ve věci *ISD Polska a další v. Komise*, C-369/09 P, ECLI:EU:C:2011:175, bod 124.

⁽⁵³⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2010 ve věci *Komise v. Slovensko („Frucona Košice“)*, C-507/08, ECLI:EU:C:2010:802, bod 59.

⁽⁵⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. ledna 2013 ve věci *Komise v. Španělsko („Magefesa“)*, C-529/09, ECLI:EU:C:2013:31, bod 64.

⁽⁵⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2007 ve věci *Lucchini*, C-119/05, ECLI:EU:C:2007:434, body 61–63; rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 2015 ve věci *Klausner Holz Niedersachsen*, C-505/14, ECLI:EU:C:2015:742, bod 45.

⁽⁵⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 2015 ve věci *Klausner Holz Niedersachsen*, C-505/14, ECLI:EU:C:2015:742, bod 40; viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 5. března 2019 ve věci *Eesti Pagar*, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172, body 138 a 139.

⁽⁵⁷⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. listopadu 2018 ve věci *Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise*, C-622/16 P až C-624/16 P, ECLI:EU:C:2018:873, bod 79.

⁽⁵⁸⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2017 ve věci *Komise v. Řecko („Larco“)*, C-481/16, ECLI:EU:C:2017:845, bod 28.

⁽⁵⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. února 2015 ve věci *Komise v. Francie („Plans de Campagne“)*, C-37/14, ECLI:EU:C:2015:90, bod 67.

⁽⁶⁰⁾ Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 2015 ve věci *Komise v. Francie („Lignes maritimes Marseille-Corse“)*, C-63/14, ECLI:EU:C:2015:458, body 52 a 53.

⁽⁶¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2017 ve věci *Komise v. Řecko („Larco“)*, C-481/16, ECLI:EU:C:2017:845, bod 29; viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 6. listopadu 2018 ve věci *Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise*, C-622/16 P až C-624/16 P, ECLI:EU:C:2018:873, body 91 a 95.

51. Dotyčný členský stát se tudíž nemůže za účelem odůvodnění nedodržení rozhodnutí o navrácení dovolávat existence absolutní nemožnosti na základě požadavků vnitrostátního práva, jako jsou vnitrostátní promlčecí lhůty⁽⁶²⁾, chybějící oprávnění uložit navrácení podpory podle vnitrostátních právních předpisů⁽⁶³⁾ nebo právní vakuum⁽⁶⁴⁾. Členský stát se nemůže dovolávat rovněž ustanovení, zvyklostí nebo okolností vnitrostátního právního řádu, včetně obav ze sociálních nepokojů⁽⁶⁵⁾, aby odůvodnil nesplnění povinností vyplývajících z práva Evropské unie⁽⁶⁶⁾. Pouze ve velmi specifických případech může být základ absolutní nemožnosti právní povahy, a to za předpokladu, že je v souladu s právem Evropské unie⁽⁶⁷⁾.
52. Členský stát musí určit a bezodkladně přijmout nezbytná opatření⁽⁶⁸⁾. Pro dosažení tohoto výsledku může být nutné, aby dotyčný členský stát přijal nové právní akty, včetně právních předpisů, nebo prohlásil ustanovení vnitrostátního práva, která neumožňují rychlé odstranění zjištěných obtíží, za neplatná. Snahy o navrácení podpory musí být rovněž důkladné a řádně doložené důkazy⁽⁶⁹⁾.
53. Povinnost navrácení podpory není dotčena ani hospodářskou situací příjemce. Skutečnost, že se podnik nachází ve finančních obtížích či je dokonce v platební neschopnosti, nepředstavuje důkaz o nemožnosti navrácení podpory⁽⁷⁰⁾, pokud nedošlo k likvidaci tohoto podniku a nejsou vymahatelná žádná aktiva⁽⁷¹⁾ (viz oddíl 4.8). Podporu nelze kromě toho získat zpět v případě, kdy již příjemce přestal existovat bez právního a hospodářského nástupce (viz bod 135).
54. Cílem navrácení podpory není maximalizovat výnosy členských států, nýbrž obnovit situaci, která existovala na vnitřním trhu před poskytnutím podpory. Možné ztráty členského státu jakožto akcionáře nebo věřitele tudíž neodůvodňují nesplnění jeho povinnosti zajistit navrácení podpory.
55. Ačkoliv absolutní nemožnost navrácení podpory představuje obvykle otázku, která vyvstává během výkonu rozhodnutí o navrácení, může být absolutní nemožnost navrácení podpory zjištěna již během formálního vyšetřovacího řízení Komise podle článku 6 procesního nařízení⁽⁷²⁾.

2.4.2. Promlčecí lhůta

56. V čl. 17 odst. 1 procesního nařízení je stanoveno, že pravomoci Komise ve věci navrácení podpory podléhají promlčecí lhůtě deseti let (dále jen „promlčecí lhůta“).
57. Podle čl. 17 odst. 2 procesního nařízení promlčecí lhůta počíná dnem, kdy je protiprávní podpora udělena příjemci⁽⁷³⁾ buď jako jednotlivá podpora, nebo v rámci režimu podpory⁽⁷⁴⁾. V případě režimu podpory nezačíná promlčecí lhůta běžet dnem, k němuž byl přijat jeho právní základ, nýbrž ode dne poskytnutí jednotlivé podpory na základě tohoto režimu⁽⁷⁵⁾.

⁽⁶²⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 1997 ve věci Land Rheinland-Pfalz v. Alcan Deutschland, C-24/95, ECLI:EU:C:1997:163, body 34–37.

⁽⁶³⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. března 1991 ve věci Itálie v. Komise („Lanerossi“), C-303/88, ECLI:EU:C:1991:136, body 52 a 60.

⁽⁶⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 2013 ve věci Komise v. Řecko („Ellinikos Xrysos“), C-263/12, ECLI:EU:C:2013:673, bod 36.

⁽⁶⁵⁾ Soud za tímto účelem objasnil, že „pokud jde o výskyt případných sociálních potíží, které mohou škodit veřejnému pořádku, je ustálenou judikaturou, jak uvedl generální advokát v bodě 86 svého stanoviska, že při hrozbě takových potíží je dotyčný členský stát povinen přijmout veškerá opatření k zajištění působnosti a účinnosti unijního práva za účelem zajištění náležitého provádění tohoto práva v zájmu všech hospodářských subjektů, ledaže by akce tohoto státu měla pro veřejný pořádek takové důsledky, jimž by dotyčný členský stát nemohl čelit prostředky, jimiž disponuje“. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 2015 ve věci Komise v. Francie („Lignes maritimes Marseille-Corse“), C-63/14, ECLI:EU:C:2015:458, bod 52.

⁽⁶⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 2015 ve věci Komise v. Itálie („Venice a Chioggia II“), C-367/14, ECLI:EU:C:2015:611, bod 51.

⁽⁶⁷⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2014 ve věci Komise v. Německo („Biria Gruppe“), C-527/12, ECLI:EU:C:2014:2193, bod 49.

⁽⁶⁸⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 2015 ve věci Komise v. Francie („Lignes maritimes Marseille-Corse“), C-63/14, ECLI:EU:C:2015:458, bod 49.

⁽⁶⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 2015 ve věci Komise v. Francie („Lignes maritimes Marseille-Corse“), C-63/14, ECLI:EU:C:2015:458, bod 57.

⁽⁷⁰⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. ledna 1986 ve věci Komise v. Belgie, C-52/84, ECLI:EU:C:1986:3, bod 14.

⁽⁷¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. července 2002 ve věci Komise v. Španělsko, C-499/99, ECLI:EU:C:2002:408, bod 37.

⁽⁷²⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. listopadu 2018 ve věci Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, C-622/16 P až C-624/16 P, ECLI:EU:C:2018:873, body 82 a 84.

⁽⁷³⁾ Rozsudek Tribunálu ze dne 25. ledna 2018 ve věci BSCA v. Komise, T-818/14, ECLI:EU:T:2018:33, bod 72.

⁽⁷⁴⁾ Pojmy „režim podpory“ a „jednotlivá podpora“ jsou definovány v čl. 1 písm. d), resp. písm. e) procesního nařízení.

⁽⁷⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011 ve věci France Télécom v. Komise, C-81/10 P, ECLI:EU:C:2011:811, bod 80.

58. Datum poskytnutí podpory závisí na povaze dotyčné podpory. U víceletého režimu zahrnujícího platby nebo jiné finanční výhody poskytované pravidelně se může datum přijetí právního základu režimu podpory a datum, k němuž je dotčeným podnikům skutečně poskytnuta podpora, z časového hlediska významně lišit. V takovém případě musí být pro účely stanovení promlčecí lhůty podpora považována za poskytnutou příjemci teprve v okamžiku, kdy ji skutečně obdrží⁽⁷⁶⁾.
59. Zásada uvedená v bodě 58 platí i pro režim podpory zahrnující pravidelná daňová opatření (např. slevy na dani u každého ročního nebo pololetního přiznání k dani atd.), u něhož promlčecí lhůta začíná s ohledem na každé daňové opatření běžet ode dne, k němuž je daň splatná.
60. Za účelem výkonu rozhodnutí o navrácení musí dotyčný členský stát případně provést kontroly, například daňové audity určitých účetních období, ačkoliv podle vnitrostátního práva jsou již promlčena. V tomto případě nemohou vnitrostátní předpisy o promlčení odůvodňovat nesplnění povinnosti navrácení a v případě potřeby musí zůstat nepoužity⁽⁷⁷⁾.
61. Jelikož šetření týkající se opatření podpory představuje dvoustranný postup mezi členským státem a Komisí, jakékoli opatření přijaté Komisí nebo členským státem na žádost Komise může běh promlčecí lhůty přerušit⁽⁷⁸⁾. K tomu dochází bez ohledu na to, zda bylo příslušné opatření oznámeno příjemci podpory⁽⁷⁹⁾, nebo zda se o něm dozvěděl. Je-li rozhodnutí Komise předmětem řízení u soudů Unie, je běh promlčecí lhůty do konce řízení pozastaven.
62. V čl. 17 odst. 3 procesního nařízení je stanoveno, že „jakákoliv podpora, jejíž promlčecí lhůta uplynula, je považována za existující podporu“. Promlčecí lhůta stanovená procesním nařízením „pouze vylučuje navrácení podpory poskytnuté více než deset let před prvním zásahem Komise“⁽⁸⁰⁾.

2.5. Použití vnitrostátních právních předpisů a okamžitý a účinný výkon rozhodnutí Komise o navrácení

63. V čl. 16 odst. 3 procesního nařízení jsou kodifikovány požadavky zásady účinnosti⁽⁸¹⁾. Povinnost navrácení je splněna pouze v případě, že dotyčný členský stát účinně získal zpět částku neslučitelné podpory včetně úroků splatných při navrácení⁽⁸²⁾ (dále jen „celá částka podpory, která má být navrácena“).
64. Dotyčný členský stát si může zvolit způsob splnění své povinnosti získat podporu zpět, je-li v souladu se zásadou účinnosti⁽⁸³⁾ a zásadou rovnocennosti⁽⁸⁴⁾. Otázku, zda dotyčný členský stát zajistil okamžité a účinné provedení povinnosti navrácení podpory v souladu s těmito zásadami, lze posoudit pouze v každém jednotlivém případě⁽⁸⁵⁾.

3. PŘÍSLUŠNÉ ÚLOHY KOMISE A DOTYČNÉHO ČLENSKÉHO STÁTU

65. Komise i členské státy hrají při provádění rozhodnutí o navrácení zásadní úlohu a musí přispívat k účinnému prosazování politiky navrácení podpor. Důsledné prosazování politiky navrácení podpor přispívá spolu s úzkou a proaktivní spoluprací k účinné nápravě narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu a podpoře jeho plného potenciálu.

⁽⁷⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011 ve věci France Télécom v. Komise, C-81/10 P, ECLI:EU:C:2011:811, bod 82.

⁽⁷⁷⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 1997 ve věci Land Rheinland-Pfalz v. Alcan Deutschland, C-24/95, ECLI:EU:C:1997:163, body 34–37.

⁽⁷⁸⁾ K tomu, že je promlčecí lhůta přerušena a začíná běžet znovu, vede například žádost o informace zasláná Komisí dotyčnému členskému státu. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna 2018 ve věci ANGED, C-233/16, ECLI:EU:C:2018:280, body 84 a 85.

⁽⁷⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2005 ve věci Scott v. Komise, C-276/03 P, ECLI:EU:C:2005:590, body 27 a 36.

⁽⁸⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 23. ledna 2019 ve věci Fallimento Traghetti del Mediterraneo, C-387/17, ECLI:EU:C:2019:51, bod 52; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 30. dubna 2002 ve věci Gibraltar v. Komise, T-195/01 a T-207/01, ECLI:EU:T:2002:111, bod 130.

⁽⁸¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2014 ve věci Komise v. Německo („Biria Gruppe“), C-527/12, ECLI:EU:C:2014:2193, body 39 a 41.

⁽⁸²⁾ Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2011 ve věci Komise v. Itálie („Venice a Chioggia I“), C-302/09, ECLI:EU:C:2011:634, body 38 a 39.

⁽⁸³⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 2006 ve věci Komise v. Francie („Scott“), C-232/05, ECLI:EU:C:2006:651, bod 49.

⁽⁸⁴⁾ V souladu se zásadou rovnocennosti musí být vnitrostátní právo uplatňováno způsobem, který ve srovnání s podobnými případy, jež se řídí výhradně vnitrostátními právními předpisy, není diskriminační. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. června 2002 ve věci Nizozemsko v. Komise, C-382/99, ECLI:EU:C:2002:363, bod 90.

⁽⁸⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2014 ve věci Komise v. Německo („Biria Gruppe“), C-527/12, ECLI:EU:C:2014:2193, bod 43.

3.1. Úloha Komise

66. Komise se v rozhodnutích o navrácení snaží určit příjemce neslučitelné podpory a vyčíslit podporu, která má být navržena⁽⁸⁶⁾. To umožňuje rychlejší provedení rozhodnutí o navrácení a usnadňuje splnění povinnosti týkající se navrácení podpory. Není-li to možné, popíše Komise v rozhodnutí o navrácení metodiku, podle níž musí členský stát určit příjemce a stanovit výši podpory, která má být navržena⁽⁸⁷⁾.
67. Podle zásady loajální spolupráce je Komise dotyčným členskému státu při provádění rozhodnutí o navrácení nápomocna, a to mimo jiné tím, že:
- dotyčným členskému státu poskytne příklady tabulkových dokumentů pro poskytnutí informací o příjemcích podpory a o částkách podpory (viz body 24 a 25),
 - posoudí žádosti o prodloužení lhůty pro provedení rozhodnutí o navrácení (viz oddíl 4.1),
 - uspořádá zahajovací schůzku (viz oddíl 4.2),
 - poskytne nástroj pro výpočet úroků splatných při navrácení (viz bod 111),
 - poskytne příklady smluv o úschově, které jsou vhodné v případě prozatímního navrácení podpory (viz bod 118),
 - informuje dotyčný členský stát o předběžném nebo konečném uzavření řízení o navrácení podpory (viz oddíl 4.9).

3.2. Úloha členského státu

68. Členské státy hrají při zajišťování účinnosti politiky navrácení podpor klíčovou úlohu. Poskytnutím přesných a úplných informací v průběhu formálního vyšetřovacího řízení podle článku 6 procesního nařízení mohou členské státy zejména přispět k přijetí rozhodnutí o navrácení, která jsou snáze vykonatelná, a zabránit riziku, že nedojde k okamžitému a účinnému navrácení, nebo toto riziko snížit. Členský stát může zejména předložit informace o zvláštních okolnostech, jež by měla Komise podle jeho názoru vzít v úvahu při stanovování lhůty pro provedení povinnosti navrácení podpory (viz body 71 a 72).
69. Podle čl. 16 odst. 1 procesního nařízení musí dotyčný členský stát učinit všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil. Podle právního systému dotyčného členského státu se může postup navrácení podpory týkat několika orgánů, a to na místní, regionální nebo celostátní úrovni. Rozhodnutí Komise určené členskému státu je závazné pro všechny orgány tohoto státu včetně soudů⁽⁸⁸⁾.
70. Neexistují-li příslušná ustanovení práva Evropské unie, je na každém členském státu, aby provedl rozhodnutí o navrácení podpory uplatněním pravidel a postupů stanovených ve vnitrostátním právu⁽⁸⁹⁾. Zatímco každý členský stát určuje konkrétní subjekt, který odpovídá za provedení rozhodnutí o navrácení, pověřily některé členské státy úkolem týkajícím se koordinace vnitrostátního postupu navrácení podpory a dohledu nad ním jediný orgán. Podle zkušeností Komise přispívá jediný koordinační orgán k okamžitému a účinnému výkonu rozhodnutí o navrácení tím, že shromažďuje a šíří poznatky na vnitrostátní úrovni a vytváří stálý kanál pro komunikaci s útvary Komise.

⁽⁸⁶⁾ Zatímco obecně není složité určit příjemce jednotlivé podpory, Komise zpravidla není schopna určit každého jednotlivého příjemce neslučitelného režimu podpory, natož přesnou částku obdržené podpory.

⁽⁸⁷⁾ Komise není z právního hlediska povinna uvádět ve svém rozhodnutí o navrácení přesnou částku, která má být navržena. Postačuje, aby v něm Komise uvedla informace, které členskému státu umožní vyčíslit tuto částku bez přílišných potíží. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 28. července 2011 ve věci Mediaset v. Komise, C-403/10 P, ECLI:EU:C:2011:533, bod 126.

⁽⁸⁸⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. května 1987 ve věci Albako v. BALM, C-249/85, ECLI:EU:C:1987:245, bod 17. Viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 5. března 2019 ve věci Eesti Pagar, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172, bod 90.

⁽⁸⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. června 2002 ve věci Nizozemsko v. Komise („čerpací stanice“), C-382/99, ECLI:EU:C:2002:363, bod 90.

4. PROVEDENÍ ROZHODNUTÍ O NAVRÁCENÍ

71. Dospěje-li Komise k závěru, že podpora, která již byla poskytnuta, není slučitelná s vnitřním trhem, a nařídí-li její navrácení, musí dotýčný členský stát podporu zrušit⁽⁹⁰⁾ a případně zajistit její navrácení⁽⁹¹⁾, a to ve lhůtě stanovené Komisí (dále jen „lhůta pro navrácení podpory“). Navrácení podpory po stanovené lhůtě nesplňuje požadavky práva Evropské unie a představuje neprovedení rozhodnutí o navrácení⁽⁹²⁾. Dotýčný členský stát má každopádně i nadále povinnost vymáhat navrácení protiprávní podpory a ukončit porušování práva Evropské unie, a to co nejdříve po uplynutí lhůty pro navrácení podpory.
72. V rozhodnutí o navrácení stanoví Komise dotýčnému členskému státu dvě lhůty, a to i) pro poskytnutí přesných informací o opatřeních, která plánuje a která již byla přijata za účelem provedení rozhodnutí o navrácení podpory (obvykle do dvou měsíců od jeho doručení), a ii) pro splnění povinnosti navrácení (obvykle do čtyř měsíců od jeho doručení⁽⁹³⁾). Během první lhůty musí členský stát obecně poskytnout úplné informace o totožnosti příjemců, pokud nebyli uvedeni již v rozhodnutí o navrácení, o částce, která má být navrácena, a o vnitrostátním postupu, který se použije ke splnění povinnosti navrácení.
73. Dotýčný členský stát si může zvolit vnitrostátní postup pro provedení rozhodnutí o navrácení podpory za předpokladu, že tento postup umožňuje okamžitý a účinný výkon rozhodnutí o navrácení⁽⁹⁴⁾. Podle zkušeností Komise mohou být velmi účinná zrychlená, zvláštní správní řízení: ta členskými státy umožňují, aby řádně splnily své povinnosti. Bez ohledu na to, jaký vnitrostátní postup je zvolen pro provedení rozhodnutí o navrácení, má příslušný orgán nebo soud povinnost zajistit plný účinek práva Evropské unie⁽⁹⁵⁾.

4.1. Žádost o prodloužení lhůty pro provedení rozhodnutí

74. Setká-li se členský stát v souvislosti s provedením rozhodnutí o navrácení ve stanovené lhůtě pro navrácení podpory s obtížemi, má povinnost informovat o těchto obtížích s dostatečným předstihem Komisi, aby tato mohla situaci spolu s návrhy na vhodná řešení posoudit⁽⁹⁶⁾. Mezi tyto návrhy může patřit návrh na prodloužení lhůty pro navrácení podpory.
75. V těchto případech musí Komise a dotýčný členský stát v dobré víře spolupracovat na odstranění potíží, a to plně v souladu s právem Evropské unie⁽⁹⁷⁾. Stejně tak musí dotýčný členský stát poskytnout Komisi veškeré informace, aby mohla určit, zda zvolené prostředky povedou k řádnému provedení rozhodnutí o navrácení⁽⁹⁸⁾.
76. Komise v souladu se svou praxí obvykle prodloužení lhůty pro provedení rozhodnutí povolí pouze ve výjimečných případech, pokud členský stát přesvědčivými důkazy prokáže, že by žádná jiná možná opatření, která by mohla vést k včasnému provedení rozhodnutí Komise, nebyla účinná.
77. Žádostem o prodloužení lhůty pro navrácení podpory není vyhověno, je-li prodleva při navrácení zapříčiněna způsoby a prostředky, které členský stát zvolil, pokud byly k dispozici rychlejší možnosti.
78. Žádostem o prodloužení lhůty pro navrácení podpory po uplynutí této lhůty nelze vyhovět se zpětnou účinností⁽⁹⁹⁾ (viz bod 71).

⁽⁹⁰⁾ To znamená, že členský stát musí přijmout všechna nezbytná opatření k obnovení situace, která existovala před poskytnutím podpory, včetně například zrušení smlouvy. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011 ve věci *Residex Capital IV*, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814, body 45–47.

⁽⁹¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 1997 ve věci *Land Rheinland-Pfalz v. Alcan Deutschland*, C-24/95, ECLI:EU:C:1997:163, bod 34.

⁽⁹²⁾ Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2010 ve věci *Komise v. Itálie („nově kótované společnosti“)*, C-304/09, ECLI:EU:C:2010:812, bod 32.

⁽⁹³⁾ Na základě konkrétních okolností případu může Komise stanovit jinou lhůtu pro navrácení podpory. Viz bod 68.

⁽⁹⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2014 ve věci *Komise v. Německo („Biria Gruppe“)*, C-527/12, ECLI:EU:C:2014:2193, bod 41.

⁽⁹⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. března 2019 ve věci *Eesti Pagar*, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172, bod 91.

⁽⁹⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2017 ve věci *Komise v. Řecko („Larco“)*, C-481/16, ECLI:EU:C:2017:845, bod 29.

⁽⁹⁷⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 2014 ve věci *Rousse Industry v. Komise*, C-271/13 P, ECLI:EU:C:2014:175, bod 78.

⁽⁹⁸⁾ Pokud jde o příklady návrhů na provedení, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 2002 ve věci *Komise v. Německo*, C-209/00, ECLI:EU:C:2002:747, body 40–44.

⁽⁹⁹⁾ V tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 2015 ve věci *Komise v. Francie („Lignes maritimes Marseille-Corse“)*, C-63/14, ECLI:EU:C:2015:458, bod 45.

4.2. Zahajovací schůzka

79. Komise obvykle krátce po doručení rozhodnutí o navrácení nabídne orgánům dotyčného členského státu zahajovací schůzku. Ta se uskuteční pokud možno do jednoho měsíce, každopádně však před uplynutím první lhůty pro poskytnutí informací, jak je uvedeno v bodě 72.
80. Zahajovací schůzka má usnadnit a urychlit postup navrácení podpory tím, že je mezi Komisí a orgány dotyčného členského státu navázán transparentní vztah založený na spolupráci. Komise rovněž vysvětlí nástroje, které může členskému státu nabídnout k usnadnění navrácení podpory.
81. Komise se v průběhu zahajovací schůzky snaží poskytnout počáteční zpětnou vazbu ohledně strategie navrácení podpory a prováděcích opatření, která dotyčný členský stát naplánoval k zajištění souladu s rozhodnutím o navrácení.
82. Ačkoliv účast na zahajovací schůzce není povinná, Komise členské státy důrazně vybízí, aby tuto možnost využily k získání pokynů ohledně hlavních aspektů navrácení podpory a k předjímání případné žádosti o objasnění, jež mohou být zapotřebí.

4.3. Určení příjemců, kteří musí podporu vrátit

83. Protiprávní podporu, v jejímž případě bylo zjištěno, že není slučitelná s vnitřním trhem, musí vrátit příjemci, kteří z ní měli skutečně prospěch⁽¹⁰⁰⁾. Nejsou-li příjemci podpory určeni v rozhodnutí o navrácení, musí dotyčný členský stát posoudit individuální situaci každého dotčeného podniku⁽¹⁰¹⁾.
84. Podle článku 345 SFEU se na soukromé i veřejné podniky vztahují stejná pravidla státní podpory, proto mezi nimi není žádný rozdíl, pokud jde o navrácení protiprávní podpory.

4.3.1. Určení příjemce podpory, který patří do skupiny podniků

85. Určení příjemce podpory není obvykle složité. V některých případech však musí Komise případně posoudit, který podnik v rámci skupiny podniků tvořících hospodářskou jednotku měl z podpory prospěch.
86. Pokud se určité transakce uskutečnily v rámci skupiny podniků, může Komise omezit rozsah navrácení pouze na jednoho příjemce podpory v rámci skupiny. Komise však může v rozhodnutí o navrácení dospět k závěru, že podniky patřící do určité skupiny – i když jsou podle vnitrostátního práva považovány za samostatné právní subjekty – tvoří pro účely práva hospodářské soutěže hospodářskou jednotku⁽¹⁰²⁾ a měly z podpory prospěch. Komise může rovněž dospět k závěru, že z podpory měly prospěch jiné podniky v takové skupině.
87. V případě uvedeném v bodě 86 může být v rozhodnutí o navrácení dotyčnému členskému státu nařízeno, aby získal zpět podporu nejen od podniku, který z ní měl přímo prospěch, nýbrž také od celé skupiny podniků tvořících hospodářskou jednotku nebo od některých z právních subjektů, které do ní patří⁽¹⁰³⁾ a měly z podpory rovněž prospěch.
88. Při provádění takového rozhodnutí o navrácení musí dotyčný členský stát Komisi prokázat, že řádně získal zpět podporu buď od přímého příjemce, nebo od jiných podniků, jichž se povinnost navrácení týká.

4.3.2. Rozšíření inkasního příkazu; hospodářská kontinuita

89. Pokud ve fázi provádění rozhodnutí o navrácení nelze podporu získat zpět od původního příjemce a podpora byla převedena na jiný podnik, měl by členský stát navrácení rozšířit na podnik, který této výhody po převodu činností fakticky požívá, a zajistit, aby povinnost navrácení podpory nebyla obcházena⁽¹⁰⁴⁾.

⁽¹⁰⁰⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004 ve věci Německo v. Komise („SMI“), C-277/00, ECLI:EU:C:2004:238, bod 75.

⁽¹⁰¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. února 2014 ve věci Mediaset, C-69/13, ECLI:EU:C:2014:71, bod 22.

⁽¹⁰²⁾ Podle judikatury Soudního dvora se v případě, že právně samostatné fyzické nebo právnické osoby tvoří hospodářskou jednotku, musí tyto pro účely práva Evropské unie v oblasti hospodářské soutěže považovat za jeden podnik. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 1984 ve věci Hydrotherm, C-170/83, ECLI:EU:C:1984:271, bod 11. Komise má široký prostor ke zvážení, zda by měly být podniky ve skupině pro účely práva v oblasti státních podpor považovány za hospodářskou jednotku, nebo samostatné subjekty. Viz rozsudek Tribunálu ze dne 29. června 2000 ve věci DSG v. Komise, T-234/95, ECLI:EU:T:2000:174, bod 124.

⁽¹⁰³⁾ Viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 29. června 2000 ve věci DSG v. Komise, T-234/95, ECLI:EU:T:2000:174, bod 124.

⁽¹⁰⁴⁾ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 13. září 2010 ve věci Řecko v. Komise, T-415/05, T-416/05 a T-423/05, ECLI:EU:T:2010:386, body 143–146.

90. Soudní dvůr rozlišuje dva způsoby převedení činností podniku. Jedná se o i) prodej veškerého majetku nebo jeho části, kdy již činnost není nadále vykonávána tímž právním subjektem („převod aktiv“), a ii) prodej akcií, kdy si podnik, který měl z podpory prospěch, ponechává svou právní subjektivitu a vykonává i nadále svou činnost („převod akcií“) ⁽¹⁰⁵⁾.

4.3.2.1. Převod aktiv

91. Pokud příjemce neslučitelné podpory založí novou společnost nebo převede svá aktiva na jiný podnik, aby pokračoval v některých či veškerých jeho činnostech, může pokračování těchto činností vést k prodloužení narušení hospodářské soutěže způsobeného podporou. Nově založená společnost nebo kupující těchto aktiv musí proto případně dotyčnou podporu vrátit, pokud si výhodu ponechá.

92. Ve scénáři založeném na převodu aktiv posuzuje Komise existenci hospodářské kontinuity mezi podniky případ od případu, přičemž používá otevřený soubor nekumulativních kritérií. Komise může vzít v úvahu zejména tato kritéria ⁽¹⁰⁶⁾: i) rozsah převodu (aktiva ⁽¹⁰⁷⁾ a závazky, zachování pracovních sil a/nebo vedení); ii) cenu převodu ⁽¹⁰⁸⁾; iii) totožnost akcionářů nebo vlastníků společnosti prodávajícího a kupujícího; iv) okamžik, kdy k převodu dojde (během předběžného šetření podle článku 4 procesního nařízení nebo formálního vyšetřovacího řízení podle článku 6 zmíněného nařízení, či po přijetí rozhodnutí o navrácení); v) ekonomickou logiku transakce ⁽¹⁰⁹⁾.

4.3.2.2. Převod akcií

93. Prodej akcií společnosti příjemce neslučitelné podpory třetí straně nemá vliv na povinnost příjemce tuto podporu vrátit ⁽¹¹⁰⁾.
94. Jsou-li prodány akcie podniku, kterému byla poskytnuta protiprávní státní podpora, tento podnik si však ponechá právní subjektivitu a nadále vykonává činnosti dotované státní podporou, musí členský stát zajistit navrácení podpory tímto podnikem ⁽¹¹¹⁾. Tento podnik si ve skutečnosti ponechává výhodu oproti svým konkurentům.

⁽¹⁰⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004 ve věci Německo v. Komise („SMI“), C-277/00, ECLI:EU:C:2004:238, body 78 a 84.

⁽¹⁰⁶⁾ Komise nemusí vzít v úvahu všechna kritéria. Za tímto účelem viz rozsudek Tribunálu ze dne 28. března 2012 ve věci Ryanair v. Komise, T-123/09, ECLI:EU:T:2012:164, body 155 a 156.

⁽¹⁰⁷⁾ Co se týká rozsahu transakce, prodaná aktiva musí v zásadě představovat pouze část aktiv vlastněných příjemcem podpory. Čím větší je část původního podniku, která je převedena na nový subjekt, tím vyšší je pravděpodobnost, že hospodářská činnost související s prodanými aktivy má i nadále prospěch z neslučitelné podpory. Viz rozhodnutí Komise (EU) 2015/1826 ze dne 15. října 2014 o státní podpoře SA.33797 – (2013/C) (ex2013/NN) (ex2011/CP) poskytnuté Slovenskem podniku NCHZ, Úř. věst. L 269, 15.10.2015, s. 71. Co se týká hospodářské kontinuity, viz rozhodnutí Komise ze dne 17. září 2008 o státní podpoře N 321/08, N 322/08 a N 323/08 – Řecko – *Vente de certains actifs d'Olympic Airlines/Olympic Airways Services*; rozhodnutí Komise ze dne 12. listopadu 2008 o státní podpoře N 510/2008 – Itálie – prodej aktiv společnosti Alitalia; rozhodnutí Komise ze dne 4. dubna 2012 o státní podpoře SA.34547 – Francie – *Reprise des actifs du groupe SERNAM dans le cadre de son redressement judiciaire*.

⁽¹⁰⁸⁾ Jsou-li aktiva prodána prostřednictvím otevřeného, transparentního, nediskriminačního a nepodmíněného nabídkového řízení uchazeči s nejvyšší nabídkou, obvykle se předpokládá, že uhrazená cena představuje tržní cenu. Tuto zásadu uplatnila Komise ve svém rozhodnutí ze dne 1. října 2014 o státní podpoře Německa SA.31550 (2012/C) (ex2012/NN) ve prospěch závodní dráhy Nürburgring; rozhodnutí Komise ze dne 27. března 2014 o státní podpoře SA.34572 (13/C) (ex 13/NN), kterou poskytlo Řecko společnosti Larco General Mining & Metallurgical Company S.A.; rozhodnutí Komise ze dne 7. května 2015 o státní podpoře SA.35546 (2013/C) (ex2012/NN) poskytnuté Portugalskem ve prospěch podniku Estaleiros Navais de Viana do Castelo S.A.

⁽¹⁰⁹⁾ Komise zjistila hospodářskou kontinuitu v případech, kdy nedošlo ke změně ve způsobu fungování podniku, v rozsahu jeho činnosti nebo ve výrobě. Viz např. rozhodnutí Komise (EU) 2015/1826 ze dne 15. října 2014 o státní podpoře SA.33797 – (2013/C) (ex2013/NN) (ex2011/CP) poskytnuté Slovenskem podniku NCHZ (Úř. věst. L 269, 15.10.2015, s. 71). Naopak v případech, kdy byly prokázány významné změny v činnosti nebo obchodní strategii, zastávala Komise názor, že hospodářská kontinuita neexistuje. Viz rozhodnutí Komise (EU) 2016/151 ze dne 1. října 2014 o státní podpoře Německa SA.31550 (2012/C) (ex2012/NN) ve prospěch závodní dráhy Nürburgring, Úř. věst. L 34, 10.2.2016, s. 1; rozhodnutí Komise (EU) 2016/152 ze dne 1. října 2014 o státní podpoře SA.27339 (12/C) (ex 11/NN), kterou poskytlo Německo letišti Zweibrücken a leteckým společnostem, které letiště využívají (Úř. věst. L 34, 10.2.2016, s. 68). Samotná ekonomická logika se však v každém případě při posuzování hospodářské kontinuity mezi dvěma podniky nepovažuje za rozhodující prvek.

⁽¹¹⁰⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004 ve věci Německo v. Komise („SMI“), C-277/00, ECLI:EU:C:2004:238, bod 81.

⁽¹¹¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. října 2015 ve věci Electrabel a Dunamenti Erőmű v. Komise, C-357/14 P, ECLI:EU:C:2015:642, bod 113.

4.3.2.3. Fúze a jiné reorganizace podniků

95. Kromě převodu aktiv a akcií může být členský stát vyzván, aby určil, od kterého podniku musí být podpora získána zpět, v případě fúze či jiné formy reorganizace podniků. V těchto případech musí dotýčný členský stát určit právního nástupce původního příjemce podpory a získat zpět podporu od tohoto subjektu ⁽¹¹²⁾.

4.3.3. Příjemci podpory v případě daňových opatření

96. Co se týká zvláštního případu režimů poskytujících slevy na dani, dotýčný členský stát musí určit podniky, které využily výhodu poskytnutou prostřednictvím tohoto režimu, a získat od nich podporu zpět.
97. Pro určení příjemce není podstatné, zda bylo opatření podpory příslušným podnikem v jeho přiznání k dani uplatněno správně, nebo v rozporu s platnými vnitrostátními předpisy ⁽¹¹³⁾. Podstatnou otázkou je, zda podnik získal slevu na dani, v jejímž případě bylo zjištěno, že představuje státní podporu, která není slučitelná s vnitřním trhem. Vnitrostátní postupy zabývající se nesprávným uplatňováním či zneužíváním vnitrostátních daňových předpisů nemohou ohrozit okamžité a účinné navrácení státní podpory.

4.4. Vyčíslení částky, která má být navrácena

98. Je-li částka podpory vyčíslena již v rozhodnutí Komise, je členský stát povinen provést rozhodnutí přijaté Komisí. Pokud členský stát vyčíslení výše podpory zpochybní, je nutno tuto záležitost předložit soudům Unie. Z toho vyplývá, že členský stát musí zajistit navrácení částky podpory stanovené v rozhodnutí o navrácení, pokud a dokud není Tribunálem nebo Soudním dvorem pozastaveno nebo zrušeno.
99. Jestliže Komise nevyčísli v rozhodnutí o navrácení přesnou výši podpory, která má být navrácena, musí dotýčný členský stát vyčíslit podporu, kterou mají jednotliví příjemci navrátit, podle metodiky stanovené v rozhodnutí o navrácení ⁽¹¹⁴⁾.
100. Komise v zásadě požaduje, aby členský stát získal zpět veškerou podporu, ledaže v době poskytnutí podpory tato splňovala platné požadavky stanovené i) nařízením, kterým se v souladu s články 107 a 108 SFEU prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem („obecné nařízení o blokových výjimkách“); ii) nařízením, kterým se stanoví, že určitá veřejná podpora nesplňuje všechna kritéria stanovená v čl. 107 odst. 1 SFEU, a je proto vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU („nařízení *de minimis*“); iii) jiným předchozím rozhodnutím Komise ⁽¹¹⁵⁾.
101. Komise může u příjemce podpory uznat použití pravidla *de minimis* se zpětnou účinností, a to za těchto podmínek:

— celá částka podpory musí být nižší než strop *de minimis* ⁽¹¹⁶⁾; v tomto ohledu není přípustné použití průměrných částek na příjemce, jelikož nezajišťuje, aby žádný podnik neměl prospěch z celkové částky překračující tento strop ⁽¹¹⁷⁾,

— při zpětném ověřování výše podpory *de minimis* poskytnuté během libovolných tří po sobě jdoucích jednolétých účetních období musí členský stát uvážit každá tři po sobě jdoucí jednoletá účetní období, která zahrnují datum, k němuž byla poskytnuta podpora, která by měla být údajně z vymáhání vyloučena ⁽¹¹⁸⁾, a

⁽¹¹²⁾ Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. března 2018 ve věci SNCF Mobilités v. Komise, C-127/16 P, ECLI:EU:C:2018:165.

⁽¹¹³⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 2011 ve věci Komise v. Itálie („Tremonti bis“), C-303/09, ECLI:EU:C:2011:483, bod 43.

⁽¹¹⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. února 2014 ve věci Mediaset, C-69/13, ECLI:EU:C:2014:71, bod 21. Viz rovněž bod 66 výše.

⁽¹¹⁵⁾ Viz např. rozhodnutí Komise ze dne 11. července 2001 o režimu státní podpory zavedeném Španělskem ve prospěch některých nově založených podniků v provincii Álava (Úř. věst. L 314, 18.11.2002, s. 1), 90. bod odůvodnění.

⁽¹¹⁶⁾ Viz rozsudek Tribunálu ze dne 20. září 2011 ve věci Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise, T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, ECLI:EU:T:2011:493, body 310–312, potvrzený rozsudkem Soudního dvora ze dne 13. června 2013 ve věci HGA a další v. Komise, C-630/11 P až C-633/11 P, ECLI:EU:C:2013:387.

⁽¹¹⁷⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. září 2017 ve věci Komise v. Belgie, C-591/14, ECLI:EU:C:2017:670, bod 46.

⁽¹¹⁸⁾ Pokud např. členský stát v roce 2018 tvrdí, že by výhodu poskytnutou dne 31. prosince 2014 bylo možno považovat zpětně za podporu *de minimis*, musí tento členský stát prokázat, že ani po započtení této nové podpory *de minimis* není příslušný strop překročen v žádném z následujících tříletých období: 2012–2014, 2013–2015 a 2014–2016. Z toho vyplývá, že Komise může povolit zpětné zahrnutí této údajně podpory *de minimis* pouze pod podmínkou, že nikdy nedojde k překročení příslušného stropu *de minimis*.

— musí být splněny všechny podmínky stanovené v platném nařízení, jež lze použít se zpětnou účinností⁽¹¹⁹⁾.

102. Při výpočtu částky, která má být navržena, může členský stát vzít v úvahu rovněž to, zda příjemce odvedl z obdržené podpory daně. Je-li tomu tak (tj. hrubá podpora se nerovná čisté podpoře), může členský stát v souladu se svými vnitrostátními daňovými předpisy vzít v úvahu dřívější platbu daní a vymáhat pouze čistou částku, kterou příjemce podpory obdržel.
103. Pokud naopak příjemce protiprávní a neslučitelné podpory z obdržené podpory daně neodvedl (tj. hrubá podpora se rovná čisté podpoře), musí příjemce vrátit hrubou částku obdržené podpory.
104. Dotyčný členský stát musí každopádně zajistit, aby příjemce podpory nemohl využít další slevu na dani na základě tvrzení, že úhrada snížila jeho zdanitelný příjem.

4.4.1. Daňová opatření

105. V rámci státní podpory poskytnuté prostřednictvím slevy na dani „obnovení stavu, který předcházel poskytnutí podpory, znamená co nejdřívější návrat do stavu, který by převládal, jestliže by dotčené operace byly uskutečněny bez poskytnutí snížení daně“⁽¹²⁰⁾.
106. Dotyčný členský stát musí proto vypočítat správnou částku daně, kterou měl podnik odvést bez protiprávního opatření podpory. Toto vyčíslení může být založeno pouze na rozhodnutích, která byla v minulosti skutečně učiněna, aniž by se přihlíželo k jiným, hypotetickým volbám, které by byly k dispozici⁽¹²¹⁾. Zohlednit lze pouze automaticky použitelné odpočty stanovené ve vnitrostátním nebo mezinárodním právu, je-li použitelné, nebo v rozhodnutí o navrácení.
107. Pokud například členský stát provede rozhodnutí o navrácení podpory tím, že zvýší základ daně příjemce podpory, lze v zásadě stále ještě použít jiné slevy na dani, které již byly k dispozici v době, kdy byla splatná původní daň⁽¹²²⁾.
108. Na základě povinnosti zachovávat profesní tajemství stanovené článkem 339 SFEU a článkem 30 procesního nařízení nepředstavuje důvěrnost daňových dokladů platný důvod pro neposkytnutí požadovaných důkazů v tomto kontextu.
109. Podle vnitrostátního práva musí za účelem výběru částek daně (včetně státní podpory poskytnuté ve formě slev na dani) daňové orgány dotyčného členského státu případně provést před skutečným navrácením interní daňové audity. Tyto daňové audity jsou přípustné, pokud i) vedou k navrácení ve lhůtě pro navrácení podpory a ii) je dodržena metodika vyčíslení podpory, která má být navržena, stanovená v rozhodnutí.

4.4.2. Výpočet úroků splatných při navrácení

110. Podle čl. 16 odst. 2 procesního nařízení zahrnuje podpora, která má být navržena podle rozhodnutí o navrácení, úroky splatné od data, kdy byla podpora k dispozici příjemci, do data jejího navrácení⁽¹²³⁾. Podle prováděcího nařízení se úroková sazba uplatňuje jako složený úrok⁽¹²⁴⁾.

⁽¹¹⁹⁾ Jak je stanoveno rovněž v nařízení Komise (EU) č. 1407/2013 ze dne 18. prosince 2013 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* (Úř. věst. L 352, 24.12.2013, s. 1).

⁽¹²⁰⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005 ve věci Unicredito Italiano, C-148/04, ECLI:EU:C:2005:774, bod 117.

⁽¹²¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005 ve věci Unicredito Italiano, C-148/04, ECLI:EU:C:2005:774, body 118–119.

⁽¹²²⁾ V tomto případě musí být s ohledem na tyto jiné slevy na dani splněny následující podmínky: i) uvedené slevy na dani nesmí vést k žádné (nové) státní podpoře; ii) měly by se týkat všech daňových poplatníků stejným způsobem; iii) uplatní se podle pravidla, které existovalo v době poskytnutí neslučitelné podpory, a iv) podniky, které jsou pro slevy na dani způsobilé, je musí využít automaticky (tj. uplatnění slevy na dani nevyžaduje předchozí schválení členským státem ani využití dané možnosti ze strany daňového poplatníka v příslušném čase).

⁽¹²³⁾ V případě rozhodnutí o navrácení, která jsou předmětem soudního řízení, se úroky splatné při navrácení vypočítají rovněž pro období, během nichž bylo rozhodnutí soudním příkazem pozastaveno nebo bylo prohlášeno za neplatné rozhodnutím soudu prvního stupně, jež bylo poté Soudním dvorem zrušeno. Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. února 2008 ve věci CELF a ministre de la Culture et de la Communication („CELF I“), C-199/06, ECLI:EU:C:2008:79, body 56–58 a 69.

⁽¹²⁴⁾ Referenční a diskontní sazby (v %) jsou od 1. srpna 1997 zveřejňovány na internetových stránkách Generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž.

111. Je na dotyčném členském státě, aby vyčíslil přesnou výši úroků, které mají být uhrazeny. S cílem usnadnit tento úkol poskytla Komise členským státům nástroj pro výpočet úroků podle pravidel stanovených v prováděcím nařízení ⁽¹²⁵⁾.

4.5. Doručování inkasních příkazů

112. Členský stát, jemuž je rozhodnutí o navrácení určeno, musí příjemci nařídit, aby vrátil podporu, která není slučitelná s vnitřním trhem, ve lhůtě stanovené v rozhodnutí. Aby bylo zaručeno, že jsou splněny požadavky stanovené v čl. 16 odst. 3 procesního nařízení (viz bod 19), má zásadní význam bezodkladné doručení inkasního příkazu, v němž je uloženo vrácení státní podpory ve stanovené lhůtě.
113. Povaha a rysy inkasního příkazu se mohou lišit mimo jiné v závislosti na orgánu poskytujícím podporu, způsobu poskytnutí neslučitelné podpory a její výši. Aniž jsou dotčeny zvláštnosti příslušného vnitrostátního právního systému, mohou podle zkušeností Komise k včasnému a účinnému provedení rozhodnutí o navrácení přispět standardizované formuláře a postupy pro doručování inkasních příkazů.
114. Odkaz na vnitrostátní právo rovněž znamená, že se v zásadě použijí všechna pravidla a postupy stanovené v právním řádu dotyčného členského státu bez ohledu na jejich zdroj. V případech příjemců podpory, kteří nemají na území dotyčného členského státu sídlo nebo stálou provozovnu, se proto může doručování inkasních příkazů řídit pravidly a postupy stanovenými v mezinárodních dohodách či mezinárodním právu soukromém použitelném v daném členském státě.
115. V souladu se zásadou loajální spolupráce musí členské státy Komisi co nejdříve upozornit, pokud při doručování inkasního příkazu očekávají potíže.

4.6. Předběžné provedení rozhodnutí o navrácení

116. Je-li rozhodnutí o navrácení dosud předmětem soudního řízení, může členský stát přijmout předběžné splacení podpory, která má být navržena.
117. Dotyčný členský stát může uvážit předběžné navrácení, je-li to přiměřené k zajištění úplného, třebaže prozatímního odstranění narušení hospodářské soutěže způsobeného neslučitelnou podporou. Za tímto účelem musí dotyčný členský stát zajistit, aby příjemce přišel o výhodu spojenou s protiprávní a neslučitelnou podporou. Dotyčný členský stát by měl Komisi zdůvodnit potřebu předběžných opatření a předložit podrobný popis předpokládaných předběžných opatření.
118. Předběžného provedení rozhodnutí o navrácení lze dosáhnout například tak, že příjemce vloží celou částku, která má být navržena, na úschovný účet ⁽¹²⁶⁾. Komise je připravena poskytnout příklady vhodných smluv o úschově. Členský stát může Komisi předložit rovněž zvláštní smlouvu o úschovném účtu, která splňuje podmínky uvedené v bodě 117.
119. Vhodným předběžným opatřením není naopak poskytnutí záruk za budoucí platbu částky, která má být navržena, jelikož podpora je mezitím ponechána k dispozici příjemci.
120. Pokud tak stanoví vnitrostátní právo, může se příjemce alternativně rozhodnout, že částku podpory a úroky splatné při navrácení vrátí členskému státu na základě zvláštního ustanovení, podle něhož bude podpora příjemci vrácena, bude-li konečný výsledek probíhajícího soudního řízení pro příjemce příznivý.

⁽¹²⁵⁾ Přístup k tomuto nástroji je možný po registraci na vnitrostátní úrovni i na úrovni Evropské unie. Tato registrace zajišťuje, aby přístup k nástroji měli pouze oprávnění úředníci orgánů dotyčného členského státu a útvarů Komise.

⁽¹²⁶⁾ Vložení celkové částky podpory včetně úroků splatných při navrácení na úschovný účet může být upraveno zvláštní smlouvou, kterou podepíše členský stát, banka nebo svěřenský správce a příjemce podpory a v níž se strany dohodnou na tom, že částka vložená na úschovný účet bude uvolněna ve prospěch jedné či druhé strany v závislosti na konečném výsledku soudního řízení. Pokud pravomocný rozsudek soudů Unie potvrdí rozhodnutí o navrácení pouze částečně způsobem, jenž znamená snížení částky, která má být navržena, musí být finanční prostředky uložené na úschovném účtu včetně případného zisku nebo ztráty převedeny na dotyčný členský stát a příjemce podpory poměrně.

121. Ve výjimečných případech lze použít i jiné způsoby předběžného provedení, jsou-li dodrženy výše popsané zásady. Nedojde-li k okamžitému navrácení podpory s konečnou platností, měly by členské státy využít veškerá stávající ustanovení ve svém právním řádu, která jejich orgánům umožňují nařídit předběžnou platbu podpory ⁽¹²⁷⁾, ačkoliv zmíněná ustanovení nejsou určena pro konkrétní účel navrácení státní podpory ⁽¹²⁸⁾.

4.7. Alternativní způsoby navrácení podpory

122. Pokud členský stát získá podporu zpět jiným způsobem než platbou v hotovosti, musí Komisi poskytnout informace, které jí umožní zjistit, zda zvolené prostředky představují vhodný způsob provedení rozhodnutí ⁽¹²⁹⁾. Komise uzná alternativní způsoby navrácení podpory pouze tehdy, pokud: i) představují vhodný nástroj pro obnovení podmínek na trhu, které byly protiprávním opatřením podpory narušeny; ii) jako takové je mohou označit i Komise a ostatní zúčastněné subjekty ⁽¹³⁰⁾ a iii) členský stát prokáže, že mají rovnocenný účinek jako platba v hotovosti.

123. Komise pravidelně dostává žádosti o uznání navrácení podpory, které bylo provedeno jinými způsoby, jako je navrácení ve formě věcného plnění nebo zápočet pohledávek ze státní podpory proti existujícím pohledávkám příjemce podpory vůči dotyčnému členskému státu.

124. Komise může uznat navrácení podpory ve formě věcného plnění pouze ve výjimečných případech, pokud jsou splněny podmínky uvedené v bodě 122 a pokud dotyčný členský stát jedná v souladu s níže uvedenými základními zásadami:

- hodnota aktiv musí být stanovena objektivním způsobem, aby mohla Komise dospět k závěru, že tato hodnota odpovídá částce, která má být navržena, včetně příslušných úroků splatných při navrácení,
- navrácení podpory ve formě věcného plnění musí být přípustné podle vnitrostátních právních předpisů, členský stát musí Komisi informovat o příslušných právních předpisech na vnitrostátní úrovni, které umožňují navrácení podpory ve formě věcného plnění,
- je třeba zabránit tomu, aby byly hospodářské činnosti prováděny za použití aktiv příjemce po určitou dobu od vydání rozhodnutí (například přinejmenším do úplného odpisu těchto aktiv podle běžných účetních pravidel). V tomto ohledu se odkazuje na kritéria pro hodnocení existence hospodářské kontinuity, která jsou uvedena v bodě 92.

125. Komise může uznat započtení pohledávek pouze ve výjimečných případech, pokud dotyčný členský stát jedná v souladu s níže uvedenými základními zásadami:

- možnost započtení pohledávek je stanovena ve vnitrostátních právních předpisech ⁽¹³¹⁾,
- započtené pohledávky jsou jisté, o stanovené pevné částce a splatné a
- přijatá opatření jsou zcela transparentní, aby se mohla Komise ujistit, že jsou vhodná k odstranění narušení hospodářské soutěže, které bylo podporou způsobeno.

126. Odklad navrácení podpory nebo platby ve splátkách po lhůtě pro navrácení podpory by znamenaly, že povinnost navrácení není splněna bezodkladně, a nejsou tudíž přípustné, i když by maximalizovaly výnosy pro dotyčný členský stát (viz bod 54).

⁽¹²⁷⁾ Francouzské právní předpisy například vnitrostátním soudům umožňují nařídit předběžnou platbu podpory (tj. do výsledku řízení ve věci samé), pokud povinnost vrátit podporu nemůže být vážně zpochybněna. Tuto předběžnou žádost o platbu (tzv. „*référé-provision*“) lze podat v případě inkasního příkazu, který byl vydán na základě rozhodnutí Komise.

⁽¹²⁸⁾ Některé členské státy nemají například ustanovení umožňující jejich orgánům odpovědným za navrácení podpory nařídit předběžné platby podle daňových předpisů, mají však podobná ustanovení v občanském právu. V těchto případech by měl členský stát využít pravidla umožňující předběžné provedení rozhodnutí bez ohledu na zvolený postup výkonu tohoto rozhodnutí.

⁽¹²⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. července 2009 ve věci Komise v. Řecko („*Olympic Airways II*“), C-369/07, ECLI:EU:C:2009:428, bod 79.

⁽¹³⁰⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 2002 ve věci Komise v. Německo, C-209/00, ECLI:EU:C:2002:747, body 57–58.

⁽¹³¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. července 2009 ve věci Komise v. Řecko („*Olympic Airways II*“), C-369/07, ECLI:EU:C:2009:428, bod 68.

4.8. Insolvenční řízení

127. Příjemce podpory, který není schopen podporu a úroky splatné při navrácení vrátit, v zásadě přežívá na trhu pouze z důvodu obdržené podpory. Aby se proto zrušením podpory zpětně obnovila situace na vnitřním trhu, musí tento příjemce podpory vnitřní trh opustit. Jestliže příjemce podpory trh opustí, ale výhoda je částečně nebo zcela převedena na právního a hospodářského nástupce, měla by se povinnost navrácení podpory rozšířit na tohoto nástupce (viz oddíl 4.3.2).
128. Za účelem zpětného získání podpory od příjemce v úpadku může členský stát přikročit pouze k zabavení majetku příjemce podpory a k jeho likvidaci, není-li příjemce schopen podporu vrátit, nebo přijmout jiné opatření umožňující navrácení podpory, jak je stanoveno ve vnitrostátních právních předpisech⁽¹³²⁾. V tomto ohledu nelze navrácení podpory prostřednictvím řízení za účelem likvidace příjemce v zásadě považovat za nepřiměřené cílům SFEU⁽¹³³⁾. Dotyčný členský stát proto musí zahájit toto řízení jakožto věřitel nebo akcionář, nachází-li se v tomto druhém postavení⁽¹³⁴⁾.
129. Od okamžiku, kdy příjemce podpory prochází insolvenčním řízením, lze obnovení předchozí situace a odstranění narušení hospodářské soutěže v důsledku podpory dosáhnout tím, že se ve lhůtě pro navrácení podpory zapíše pohledávka týkající se podpory, která má být navržena, na seznam přihlášených pohledávek⁽¹³⁵⁾. V tomto případě musí po zapsání pohledávky následovat i) vrácení celé částky, která má být navržena, nebo pokud toho nelze dosáhnout, ii) likvidace podniku a definitivní ukončení jeho činností⁽¹³⁶⁾.
130. Co se týká první podmínky uvedené v bodě 129, dotyčný členský stát musí zapsat částku, která má být navržena, tj. neslučitelnou podporu, spolu s úroky splatnými při navrácení, které naběhnou do doby úplného splacení, nebo do dřívějšího data, pokud podle vnitrostátních právních předpisů přestávají úroky u všech věřitelů nabíhat k tomuto dřívějšímu datu (například k datu zahájení insolvenčního řízení). Jelikož úroky splatnými při navrácení zaniká finanční výhoda vyplývající z poskytnutí podpory (viz bod 16) a jejich navrácení tak slouží stejnému účelu jako navrácení jistiny v rámci podpory, členské státy musí zapsat jistinu a úroky splatné při navrácení ve stejném pořadí.
131. Co se týká druhé podmínky uvedené v bodě 129, určité členské státy povolují řízení za účelem restrukturalizace či dočasného pokračování některých či veškerých činností podniků v úpadku. Tato řízení však musí zůstat nepoužita, jelikož nedojde-li k včasnému vrácení celé částky, která má být navržena, brání likvidaci a ukončení činností příjemce podpory⁽¹³⁷⁾.
132. Je-li proto věřitelskému výboru předložen plán umožňující pokračování činnosti příjemce podpory, mohou orgány dotyčného členského státu tento plán podpořit pouze tehdy, zajišťuje-li vrácení celé částky, která má být navržena, ve stanovené lhůtě. Členský stát se nemůže vzdát části své pohledávky související s navrácením podpory, pokračuje-li příjemce po uplynutí lhůty pro navrácení podpory v činnosti.
133. Mohou nastat případy, kdy akcionáři společnosti příjemce podpory rozhodnou o její dobrovolné likvidaci mimo řízení vedené soudem či pod jeho dohledem. Bez ohledu na zvolený postup se použijí stejné zásady, jaké jsou uvedeny v tomto oddíle.

⁽¹³²⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. ledna 2018 ve věci Komise v. Řecko („United Textiles“), C-363/16, ECLI:EU:C:2018:12, bod 36.

⁽¹³³⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. března 1990 ve věci Belgie v. Komise („Tubemeuse“), C-142/87, ECLI:EU:C:1990:125, body 65–66.

⁽¹³⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. ledna 2018 ve věci Komise v. Řecko („United Textiles“), C-363/16, ECLI:EU:C:2018:12, bod 38.

⁽¹³⁵⁾ Jelikož navrácení se provádí v souladu s postupy podle vnitrostátního práva dotyčného členského státu, řídí se pořadí pohledávky týkající se státní podpory na seznamu přihlášených pohledávek vnitrostátním právem, za předpokladu, že toto pořadí je v souladu se zásadou účinnosti a zásadou rovnocennosti. Viz bod 64. V každém případě nemůže být pohledávka týkající se státní podpory zařazena na seznamu níže než běžné nezajištěné pohledávky.

⁽¹³⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. prosince 2012 ve věci Komise v. Španělsko („Magfesa II“), C-610/10, ECLI:EU:C:2012:781, body 72 a 104.

⁽¹³⁷⁾ Za tímto účelem viz rozsudek Tribunálu ze dne 21. října 2014 ve věci Itálie v. Komise, T-268/13, ECLI:EU:T:2014:900, body 62–64.

134. Všechny orgány dotyčného členského státu včetně jeho soudů musí nechat nepoužity veškeré předpisy týkající se vnitrostátního insolvenčního řízení nebo vnitrostátní předpisy upravující dobrovolnou likvidaci, které tím, že nechávají podporu, která má být navrácena, k dispozici příjemci, nezajišťují okamžité a účinné provedení rozhodnutí Komise o navrácení. Komise se stejně tak domnívá, že členský stát musí napadnout jakékoli rozhodnutí přijaté jeho vnitrostátními soudy v rozporu s právem Evropské unie ⁽¹³⁸⁾.
135. Za účelem splnění povinnosti navrácení podpory dochází k likvidaci společnosti příjemce podpory v okamžiku, kdy je jeho činnost ukončena a jeho aktiva a podíly jsou prodány za tržních podmínek ⁽¹³⁹⁾. Ačkoli se použijí vnitrostátní pravidla, musí se prodej uskutečnit na základě otevřeného, transparentního a nediskriminačního postupu ⁽¹⁴⁰⁾. Ocenění aktiv by měl provést nezávislý odborník. Podle zkušeností Komise jsou tyto požadavky obvykle splněny v případě konkurzního řízení pod dohledem soudu. Aby se zabránilo tomu, že odpovědnost za vrácení podpory nese nabyvatel aktiv, musí členský stát zajistit, aby neexistovala hospodářská kontinuita (viz oddíl 4.3.2).

4.9. Předběžné a konečné uzavření řízení o navrácení podpory

136. V minulých letech vypracovala Komise interní postup „předběžného uzavření“ řízení o navrácení podpory. Ten se použije v případech, kdy rozhodnutí o navrácení bylo členským státem předběžně provedeno, nelze však mít za to, že bylo provedeno s konečnou platností, a to kvůli: i) probíhajícímu soudnímu řízení na úrovni Evropské unie nebo na vnitrostátní úrovni; ii) probíhajícímu vnitrostátním správním řízením, která stále mohou ovlivnit splnění povinnosti navrácení; nebo iii) dosud probíhajícímu insolvenčnímu řízení, v jehož rámci byly pohledávky ze státní podpory náležitě zapsány v příslušném pořadí.
137. Podle zásady loajální spolupráce se Komise snaží dotyčnému členskému státu oznámit, že řízení o navrácení podpory předběžně uzavřela.
138. Po předběžném uzavření řízení o navrácení podpory musí dotyčný členský stát Komisi průběžně informovat a nadále jí na žádost a nejméně jednou ročně poskytovat informace a důkazy, a to do doby, dokud Komise nedospěje k závěru, že dotyčný členský stát definitivně provedl rozhodnutí o navrácení.
139. Komise rovněž dotyčný členský stát nadále informuje o svém hodnocení stavu řízení. Dopisem útvarů Komise členskému státu také sdělí, že řízení o navrácení podpory bylo s konečnou platností uzavřeno. V této fázi je řízení o navrácení podpory rovněž vyškrtáno ze seznamu případů státní podpory, u nichž probíhá řízení o navrácení, který je zveřejněn na internetových stránkách Generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž ⁽¹⁴¹⁾.
140. Předběžné ani konečné uzavření řízení o navrácení podpory nebrání Komisi v tom, aby pokračovala v podrobnějším šetření případu nebo v obnovení řízení. Tak tomu bude v případě, že na základě nových skutečností se změní situace, jež Komisi vedla k uzavření řízení.

5. SPORY PROJEDNÁVANÉ U VNITROSTÁTNÍCH SOUDŮ

141. Provádění rozhodnutí o navrácení může vést k soudním sporům projednávaným u vnitrostátních soudů ⁽¹⁴²⁾. Podle zkušeností Komise obvykle řízení u správních soudů, jsou-li k dispozici, zaručují rychlejší výkon inkasních příkazů než řízení u občanskoprávních soudů.
142. V souvislosti s navrácením podpory lze rozlišit dvě hlavní kategorie soudních sporů: i) žaloby podané orgánem odpovědným za navrácení za účelem vydání soudního příkazu k donucení neochotného příjemce, aby podporu vrátil, a ii) žaloby podané příjemci k napadení inkasního příkazu, včetně jednotlivých opatření k zajištění navrácení podpory.
143. Existuje riziko, že výkon rozhodnutí o navrácení bude odložen, jsou-li vnitrostátní opatření přijatá k jeho provedení napadena u soudu ⁽¹⁴³⁾.

⁽¹³⁸⁾ Za tímto účelem viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. listopadu 2011 ve věci Komise v. Itálie („opatření na podporu zaměstnanosti II“), C-496/09, ECLI:EU:C:2011:740, bod 74.

⁽¹³⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004 ve věci Německo v. Komise („SMI“), C-277/00, ECLI:EU:C:2004:238, bod 86.

⁽¹⁴⁰⁾ V tomto smyslu viz sdělení Komise o pojmu státní podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. C 262, 19.7.2016, s. 1), body 89–96.

⁽¹⁴¹⁾ Viz http://ec.europa.eu/competition/state_aid/studies_reports/recovery.html.

⁽¹⁴²⁾ Další informace o úloze vnitrostátních soudů při prosazování pravidel státní podpory viz oznámení Komise o prosazování právní úpravy státní podpory vnitrostátními soudy (Úř. věst. C 85, 9.4.2009, s. 1), nebo jakýkoli právní akt, kterým se toto oznámení mění nebo nahrazuje.

⁽¹⁴³⁾ Dotyčný vnitrostátní soud může spolupracovat s Komisí za použití nástrojů spolupráce stanovených v čl. 29 odst. 1 procesního nařízení.

144. Požádá-li příjemce podpory o předběžné opatření s ohledem na vnitrostátní opatření přijatá k provedení rozhodnutí o navrácení kvůli údajné nezákonnosti tohoto rozhodnutí, musí vnitrostátní soud posoudit, zda dotyčný případ splňuje podmínky, které Soudní dvůr stanovil v rozsudcích ve věcech Zuckerfabrik⁽¹⁴⁴⁾ a Atlanta⁽¹⁴⁵⁾. Podle této judikatury může vnitrostátní soud předběžné opatření povolit pouze tehdy, jsou-li splněny tyto kumulativní podmínky⁽¹⁴⁶⁾:
- i) soud má vážné pochybnosti o platnosti aktu Evropské unie, a není-li platnost napadeného aktu již projednávána Soudním dvorem, postoupí vnitrostátní soud sám dotyčnou věc Soudnímu dvoru⁽¹⁴⁷⁾;
 - ii) jedná se o naléhavou věc a předběžné opatření je nezbytné, aby se zabránilo vážné a nenapravitelné škodě způsobené straně, která o předběžné opatření žádá;
 - iii) vnitrostátní soud náležitě přihlíží k zájmu Evropské unie a
 - iv) při posuzování všech těchto podmínek respektuje případná rozhodnutí Soudního dvora nebo Tribunálu týkající se zákonnosti aktu Evropské unie nebo žádosti o předběžná opatření usilující o podobné předběžné opatření na evropské úrovni.
145. Nejsou-li podmínky uvedené v bodě 144 splněny, nemůže se dotyčný členský stát spoléhat na předběžná opatření povolená vnitrostátními soudy, aby odůvodnil neprovedení rozhodnutí⁽¹⁴⁸⁾. V této souvislosti je na členském státu, aby prokázal, že jsou splněny všechny podmínky⁽¹⁴⁹⁾.

6. DŮSLEDKY NEPROVEDENÍ ROZHODNUTÍ KOMISE O NAVRÁCENÍ PODPORY

146. Pokud dotyčný členský stát rozhodnutí o navrácení nevyhověl a nebyl schopen prokázat existenci absolutní nemožnosti, může Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti. Kromě toho může podmínit vyplacení nové slučitelné podpory dotyčnému příjemci nebo příjemcům navrácením předchozí podpory, jež byla shledána protiprávní a neslučitelnou.

6.1. Řízení o nesplnění povinnosti

147. Porušení ustanovení SFEU týkajících se státní podpory ovlivňuje obchod a přímo poškozují zájmy ostatních účastníků na dotčených trzích, kteří nemají prospěch ze stejného druhu podpory.

6.1.1. Řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU

148. Kvůli významu pravidel státní podpory pro ochranu hospodářské soutěže a účinné fungování vnitřního trhu je v čl. 108 odst. 2 SFEU stanoveno, že pokud se dotyčný členský stát nepodrobí rozhodnutí o navrácení ve stanovené lhůtě, může Komise předložit věc přímo Soudnímu dvoru. Na rozdíl od článku 258 SFEU neumožňuje ustanovení čl. 108 odst. 2 SFEU fázi před zahájením soudního řízení⁽¹⁵⁰⁾.
149. Za účelem předložení věci Soudnímu dvoru podle čl. 108 odst. 2 SFEU musí Komise nejprve zjistit, která povinnost uložená členskému státu v rozhodnutí o navrácení nebyla splněna. Rozhodnutí o navrácení obvykle zahrnuje dva různé druhy povinností: i) informovat Komisi o opatřeních, která byla nebo mají být přijata za účelem provedení rozhodnutí, a průběžně Komisi informovat o stavu daného případu po uplynutí lhůty pro navrácení podpory a ii) splnit povinnost týkající se navrácení státní podpory ve stanovené lhůtě.

⁽¹⁴⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. února 1991 ve věci Zuckerfabrik Süderdithmarschen a Zuckerfabrik Soest v. Hauptzollamt Itzehoe a Hauptzollamt Paderborn, C-143/88 a C-92/89, ECLI:EU:C:1991:65, bod 23 a následující body.

⁽¹⁴⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 1995 ve věci Atlanta Fruchthandelsgesellschaft a další (I) v. Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, C-465/93, ECLI:EU:C:1995:369, bod 51.

⁽¹⁴⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. března 2012 ve věci Komise v. Itálie („hotelové podniky na Sardinii“), C-243/10, ECLI:EU:C:2012:182, bod 48.

⁽¹⁴⁷⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 2011 ve věci Komise v. Itálie („Tremonti bis“), C-303/09, ECLI:EU:C:2011:483, bod 46.

⁽¹⁴⁸⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2011 ve věci Komise v. Itálie („Venice a Chioggia I“), C-302/09, ECLI:EU:C:2011:634, bod 50.

⁽¹⁴⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 2015 ve věci Komise v. Itálie („Venice a Chioggia II“), C-367/14, ECLI:EU:C:2015:611, bod 50.

⁽¹⁵⁰⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. července 2001 ve věci Komise v. Belgie, C-378/98, ECLI:EU:C:2001:370, bod 26.

150. Porušení některé z těchto povinností, jakož i jakýchkoli jiných povinností stanovených v rozhodnutí o navrácení může proto vést k řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU. Ačkoli se protiprávní jednání stanoví v případě, že příslušná povinnost nebyla splněna ve lhůtě pro navrácení podpory, členské státy musí navrácení protiprávní podpory nadále vymáhat i po uplynutí této lhůty.
151. Povinnost navrácení je povinnost týkající se dosažení výsledku. K odstranění narušení hospodářské soutěže způsobeného podporou musí členské státy dosáhnout skutečného vrácení celé částky, která má být navržena ⁽¹⁵¹⁾.
152. Komise systematicky zvažuje zahájení soudního řízení, není-li navrácení podpory dosaženo, bez ohledu na důvody nenavrácení ⁽¹⁵²⁾ a vnitrostátní správu nebo orgán, který nese interně odpovědnost za nesplnění povinnosti navrácení ⁽¹⁵³⁾.
153. Rozhodnutí o zahájení soudního řízení je na uvážení Komise. Toto rozhodnutí je v každém jednotlivém případě přijato na základě objektivních důvodů, závazku členského státu a opatření, která již byla přijata za účelem provedení rozhodnutí ⁽¹⁵⁴⁾. Komise může vzít v úvahu rovněž to, zda byla podpora navržena částečně, a pokud ano, jaký procentní podíl byl získán zpět.

6.1.2. Řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU

154. V čl. 260 odst. 2 SFEU je stanoveno, že má-li Komise za to, že dotýčný členský stát nepřijal opatření, která vyplývají z rozsudku podle čl. 108 odst. 2 SFEU, může předložit věc Soudnímu dvoru poté, co poskytla tomuto státu příležitost se vyjádřit.
155. Rozhodným dnem pro posouzení existence protiprávního jednání pro účely čl. 260 odst. 2 SFEU je lhůta stanovená ve výzvě vydané v souladu s čl. 260 odst. 2 prvním pododstavcem SFEU ⁽¹⁵⁵⁾.
156. Postup stanovený v čl. 260 odst. 2 SFEU má členský stát, který nesplnil svou povinnost, přimět k dodržení dřívějšího rozsudku týkajícího se nesplnění povinnosti, a tím zajistit, aby bylo právo Evropské unie skutečně uplatňováno. Tohoto cíle mají dosáhnout dvě sankce stanovené ve zmíněném ustanovení, a to paušální částka a penále.

⁽¹⁵¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. ledna 2018 ve věci Komise v. Řecko („United Textiles“), C-363/16, ECLI:EU:C:2018:12, bod 34; rozsudek Soudního dvora ze dne 24. ledna 2013 ve věci Komise v. Španělsko („Magefesa“), C-529/09, ECLI:EU:C:2013:31, bod 91. Samozřejmě tím nejsou dotčena omezení týkající se povinnosti navrácení: viz oddíl 2.4.

⁽¹⁵²⁾ Tím není dotčena prokázaná absolutní nemožnost navrácení podpory.

⁽¹⁵³⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 30. září 2003 ve věci Köbler, C-224/01, ECLI:EU:C:2003:513, body 31–33.

⁽¹⁵⁴⁾ Od přijetí oznámení o navrácení podpory z roku 2007 rozhodl Soudní dvůr o několika věcech, které mu Komise předložila podle čl. 108 odst. 2 SFEU. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. ledna 2018 ve věci Komise v. Řecko („United Textiles“), C-363/16, ECLI:EU:C:2018:12; rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2017 ve věci Komise v. Řecko („Larco“), C-481/16, ECLI:EU:C:2017:845; rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 2015 ve věci Komise v. Francie („Lignes maritimes Marseille-Corse“), C-63/14, ECLI:EU:C:2015:458; rozsudek Soudního dvora ze dne 6. května 2015 ve věci Komise v. Německo („Deutsche Post“), C-674/13, ECLI:EU:C:2015:302; rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2014 ve věci Komise v. Německo („Biria Gruppe“), C-527/12, ECLI:EU:C:2014:2193; rozsudek Soudního dvora ze dne 5. června 2014 ve věci Komise v. Itálie („osvobození od spotřební daně“), C-547/11, ECLI:EU:C:2014:1319; rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 2013 ve věci Komise v. Itálie („zvýhodněná sazba za elektrickou energii“), C-411/12, ECLI:EU:C:2013:832; rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 2013 ve věci Komise v. Itálie („Alcoa“), C-344/12, ECLI:EU:C:2013:667; rozsudek Soudního dvora ze dne 17. října 2013 ve věci Komise v. Řecko („Ellinikos Xrysos“), C-263/12, ECLI:EU:C:2013:673; rozsudek Soudního dvora ze dne 10. října 2013 ve věci Komise v. Itálie („Ixfim“), C-353/12, ECLI:EU:C:2013:651; rozsudek Soudního dvora ze dne 21. března 2013 ve věci Komise v. Itálie („Sardinia Ferries“), C-613/11, ECLI:EU:C:2013:192; rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2012 ve věci Komise v. Řecko („Hellenic Shipyards I“), C-485/10, ECLI:EU:C:2012:395; rozsudek Soudního dvora ze dne 29. března 2012 ve věci Komise v. Itálie („hotelové podniky na Sardinii“), C-243/10, ECLI:EU:C:2012:182; rozsudek Soudního dvora ze dne 1. března 2012 ve věci Komise v. Řecko („rezervní fond osvobozený od zdanění“), C-354/10, ECLI:EU:C:2012:109; rozsudek Soudního dvora ze dne 13. října 2011 ve věci Komise v. Itálie („New Interline“), C-454/09, ECLI:EU:C:2011:650; rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2011 ve věci Komise v. Itálie („Venice a Chioggia I“), C-302/09, ECLI:EU:C:2011:634; rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 2011 ve věci Komise v. Itálie („Tremonti bis“), C-303/09, ECLI:EU:C:2011:483; rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 2011 ve věci Komise v. Itálie („výstavby“), C-305/09, ECLI:EU:C:2011:274; rozsudek Soudního dvora ze dne 14. dubna 2011 ve věci Komise v. Polsko („Technologie Buczek“), C-331/09, ECLI:EU:C:2011:250; rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2010 ve věci Komise v. Slovensko („Frucona Košice“), C-507/08, ECLI:EU:C:2010:802; rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2010 ve věci Komise v. Itálie („nově kótované společnosti“), C-304/09, ECLI:EU:C:2010:812; rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2008 ve věci Komise v. Francie („Article 44-septies CGI“), C-214/07, ECLI:EU:C:2008:619; rozsudek Soudního dvora ze dne 19. června 2008 ve věci Komise v. Německo („Kahla/Thüringen“), C-39/06, ECLI:EU:C:2008:349; rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 2008 ve věci Komise v. Řecko („Olympic Airways I“), C-419/06, ECLI:EU:C:2008:89; rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2007 ve věci Komise v. Itálie („Mesures urgentes en faveur de l'emploi“), C-280/05, ECLI:EU:C:2007:753.

⁽¹⁵⁵⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 2015 ve věci Komise v. Itálie („Venice a Chioggia II“), C-367/14, ECLI:EU:C:2015:611, bod 35.

157. O sankcích rozhoduje Soudní dvůr na základě návrhu Komise (který není pro Soudní dvůr závazný). Tento návrh sankcí v řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU dodržuje kritéria stanovená ve sdělení Komise⁽¹⁵⁶⁾, které je pravidelně aktualizováno. Podle uvedeného sdělení musí být při ukládání finanční sankce členskému státu zohledněna tři základní kritéria: i) závažnost protiprávního jednání; ii) doba jeho trvání a iii) nutnost zajistit, aby samotná sankce odrazovala od dalšího protiprávního jednání. Komise se domnívá, že nesplnění povinnosti navrácení podpory představuje vždy vážné porušení právních předpisů⁽¹⁵⁷⁾.
158. Komise systematicky zvažuje předložení věci Soudnímu dvoru podle čl. 260 odst. 2 SFEU v případech, kdy dotyčný členský stát nevyhověl rozsudku podle čl. 108 odst. 2 SFEU⁽¹⁵⁸⁾.

6.2. Rozsudek ve věci Deggendorf

159. V rozsudku ve věci Deggendorf Soudní dvůr rozhodl, že Komise může prohlásit podporu podniku za slučitelnou s vnitřním trhem pod podmínkou, že tento podnik vrátí předchozí protiprávní podporu, vzhledem ke kumulativnímu účinku dotyčných podpor⁽¹⁵⁹⁾.
160. Pokud právně odlišné fyzické nebo právnické osoby tvoří hospodářskou jednotku, pro účely práva Evropské unie v oblasti hospodářské soutěže je třeba s nimi zacházet jako s jedním podnikem. V takových případech musí Komise za účelem posouzení kumulativního účinku předchozích a plánovaných nových podpor posoudit skupinu, jejíž součástí je příjemce podpory⁽¹⁶⁰⁾.

7. ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

161. Toto sdělení nahrazuje oznámení o navrácení podpory z roku 2007.
162. Komise může toto sdělení revidovat na základě budoucího důležitého vývoje její praxe v oblasti navrácení státní podpory nebo příslušných změn platných pravidel Evropské unie či judikatury.
163. Orgány členských států se v případě dotazů týkajících se navrácení státní podpory mohou obrátit na jednotné kontaktní místo Komise: comp-recovery-state-aid@ec.europa.eu.

⁽¹⁵⁶⁾ Sdělení Komise o použití článku 228 Smlouvy o ES, SEC(2005) 1658, Úř. věst. C 126, 7.6.2007, s. 15, pozměněné a aktualizované sděleními zveřejněnými na internetových stránkách Komise.

⁽¹⁵⁷⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. května 2014 ve věci Komise v. Španělsko („daňová podpora v Baskicku“), C-184/11, ECLI:EU:C:2014:316, bod 69.

⁽¹⁵⁸⁾ Od přijetí oznámení o navrácení podpory z roku 2007 rozhodl Soudní dvůr o několika věcech, které mu Komise předložila podle čl. 260 odst. 2 SFEU. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 2018 ve věci Komise v. Řecko („Hellenic Shipyards II“), C-93/17, ECLI:EU:C:2018:903; rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 2015 ve věci Komise v. Itálie („Venice a Chioggia II“), C-367/14, ECLI:EU:C:2015:611; rozsudek Soudního dvora ze dne 17. listopadu 2011 ve věci Komise v. Itálie („opatření na podporu zaměstnanosti II“), C-496/09, ECLI:EU:C:2011:740; rozsudek Soudního dvora ze dne 13. května 2014 ve věci Komise v. Španělsko („daňová podpora v Baskicku“), C-184/11, ECLI:EU:C:2014:316; rozsudek Soudního dvora ze dne 7. července 2009 ve věci Komise v. Řecko („Olympic Airways II“), C-369/07, ECLI:EU:C:2009:428; rozsudek Soudního dvora ze dne 11. prosince 2012 ve věci Komise v. Španělsko („Magesfa II“), C-610/10, ECLI:EU:C:2012:781. Ve všech těchto rozsudcích s výjimkou daňové podpory v Baskicku uložil Soudní dvůr paušální částku i penále. Konkrétně v rozsudku ve věci Hellenic Shipyards uložil Soudní dvůr penále ve výši 7 294 000 EUR za každých šest měsíců prodlení při provádění nezbytných opatření k dosažení souladu s rozsudkem Soudního dvora a paušální částku ve výši 10 milionů EUR; v rozsudku ve věci Venice a Chioggia II uložil Soudní dvůr penále ve výši 12 milionů EUR za každých šest měsíců prodlení při provádění nezbytných opatření k dosažení souladu s rozsudkem Soudního dvora a paušální částku ve výši 30 milionů EUR; v rozsudku ve věci týkající se daňové podpory v Baskicku uložil Soudní dvůr paušální částku ve výši 30 milionů EUR (bod 84); v rozsudku ve věci Olympic Airways II uložil Soudní dvůr penále ve výši 16 000 EUR za každý den prodlení při přijímání nezbytných opatření k dosažení souladu s rozsudkem Soudního dvora (bod 127) a paušální částku ve výši 2 milionů EUR (bod 150); v rozsudku ve věci Magesfa II uložil Soudní dvůr penále ve výši 50 000 EUR za každý den prodlení při přijímání nezbytných opatření k dosažení souladu s rozsudkem Soudního dvora (bod 136) a paušální částku ve výši 20 milionů EUR (bod 148).

⁽¹⁵⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. května 1997 ve věci TWD v. Komise, C-355/95 P, ECLI:EU:C:1997:241, body 25 a 26.

⁽¹⁶⁰⁾ Viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 8. září 2009 ve věci AceaElectrabel v. Komise, T-303/05, ECLI:EU:T:2009:312, bod 163, potvrzený rozsudkem Soudního dvora ze dne 16. prosince 2010 ve věci AceaElectrabel v. Komise, C-480/09 P, ECLI:EU:C:2010:787.

Bez námitek k navrhovanému spojení
(Věc M.9295 – Daimler/Geely/Ride-Hailing JV)
(Text s významem pro EHP)
(2019/C 247/02)

Dne 17. dubna 2019 se Komise rozhodla nevznášet proti výše uvedenému oznámenému spojení námitky a prohlásit jej za slučitelné s vnitřním trhem. Základem tohoto rozhodnutí je ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾. Úplné znění rozhodnutí je k dispozici pouze v angličtině a bude zveřejněno poté, co z něj budou odstraněny případné skutečnosti, jež mají povahu obchodního tajemství. Znění tohoto rozhodnutí bude k dispozici:

- v oddílu týkajícím se spojení podniků na internetových stránkách Komise věnovaných hospodářské soutěži (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Tato internetová stránka umožňuje vyhledávat jednotlivá rozhodnutí o spojení podniků, a to podle společnosti, čísla případu, data a indexu hospodářského odvětví,
- v elektronické podobě na internetových stránkách EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=cs>) pod číslem 32019M9295. Stránky EUR-Lex umožňují přístup k evropskému právu po internetu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1.

Bez námitek k navrhovanému spojení
(Věc M.9326 – Saudi Aramco/Total Marketing/Sahel)
(Text s významem pro EHP)
(2019/C 247/03)

Dne 7. května 2019 se Komise rozhodla nevznášet proti výše uvedenému oznámenému spojení námitky a prohlásit jej za slučitelné s vnitřním trhem. Základem tohoto rozhodnutí je ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾. Úplné znění rozhodnutí je k dispozici pouze v angličtině a bude zveřejněno poté, co z něj budou odstraněny případné skutečnosti, jež mají povahu obchodního tajemství. Znění tohoto rozhodnutí bude k dispozici:

- v oddílu týkajícím se spojení podniků na internetových stránkách Komise věnovaných hospodářské soutěži (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Tato internetová stránka umožňuje vyhledávat jednotlivá rozhodnutí o spojení podniků, a to podle společnosti, čísla případu, data a indexu hospodářského odvětví,
- v elektronické podobě na internetových stránkách EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=cs>) pod číslem 32019M9326. Stránky EUR-Lex umožňují přístup k evropskému právu po internetu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1.

Bez námitek k navrhovanému spojení**(Věc M.9313 – Equistone/CH&CO)****(Text s významem pro EHP)**

(2019/C 247/04)

Dne 13. května 2019 se Komise rozhodla nevznášet proti výše uvedenému oznámenému spojení námitky a prohlásit jej za slučitelné s vnitřním trhem. Základem tohoto rozhodnutí je ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾. Úplné znění rozhodnutí je k dispozici pouze v angličtině a bude zveřejněno poté, co z něj budou odstraněny případné skutečnosti, jež mají povahu obchodního tajemství. Znění tohoto rozhodnutí bude k dispozici:

- v oddílu týkajícím se spojení podniků na internetových stránkách Komise věnovaných hospodářské soutěži (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Tato internetová stránka umožňuje vyhledávat jednotlivá rozhodnutí o spojení podniků, a to podle společnosti, čísla případu, data a indexu hospodářského odvětví,
- v elektronické podobě na internetových stránkách EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=cs>) pod číslem 32019M9313. Stránky EUR-Lex umožňují přístup k evropskému právu po internetu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1.

Bez námitek k navrhovanému spojení**(Věc M.9321 – MRG/PMV/SFPI-FPIM/Euroports)****(Text s významem pro EHP)**

(2019/C 247/05)

Dne 29. května 2019 se Komise rozhodla nevznášet proti výše uvedenému oznámenému spojení námitky a prohlásit jej za slučitelné s vnitřním trhem. Základem tohoto rozhodnutí je ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾. Úplné znění rozhodnutí je k dispozici pouze v angličtině a bude zveřejněno poté, co z něj budou odstraněny případné skutečnosti, jež mají povahu obchodního tajemství. Znění tohoto rozhodnutí bude k dispozici:

- v oddílu týkajícím se spojení podniků na internetových stránkách Komise věnovaných hospodářské soutěži (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Tato internetová stránka umožňuje vyhledávat jednotlivá rozhodnutí o spojení podniků, a to podle společnosti, čísla případu, data a indexu hospodářského odvětví,
- v elektronické podobě na internetových stránkách EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=cs>) pod číslem 32019M9321. Stránky EUR-Lex umožňují přístup k evropskému právu po internetu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1.

Bez námitek k navrhovanému spojení
(Věc M.9412 – EQT Fund Management/Nestlé Skin Health)
(Text s významem pro EHP)
(2019/C 247/06)

Dne 16. července 2019 se Komise rozhodla nevznášet proti výše uvedenému oznámenému spojení námitky a prohlásit jej za slučitelné s vnitřním trhem. Základem tohoto rozhodnutí je ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾. Úplné znění rozhodnutí je k dispozici pouze v angličtině a bude zveřejněno poté, co z něj budou odstraněny případné skutečnosti, jež mají povahu obchodního tajemství. Znění tohoto rozhodnutí bude k dispozici:

- v oddílu týkajícím se spojení podniků na internetových stránkách Komise věnovaných hospodářské soutěži (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Tato internetová stránka umožňuje vyhledávat jednotlivá rozhodnutí o spojení podniků, a to podle společnosti, čísla případu, data a indexu hospodářského odvětví,
- v elektronické podobě na internetových stránkách EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=cs>) pod číslem 32019M9412. Stránky EUR-Lex umožňují přístup k evropskému právu po internetu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1.

IV

(Informace)

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

Směnné kurzy vůči euro ⁽¹⁾

22. července 2019

(2019/C 247/07)

1 euro =

	měna	směnný kurz		měna	směnný kurz
USD	americký dolar	1,1215	CAD	kanadský dolar	1,4665
JPY	japonský jen	121,03	HKD	hongkongský dolar	8,7585
DKK	dánská koruna	7,4660	NZD	novozélandský dolar	1,6543
GBP	britská libra	0,89968	SGD	singapurský dolar	1,5260
SEK	švédská koruna	10,5440	KRW	jihokorejský won	1 320,34
CHF	švýcarský frank	1,1007	ZAR	jihoafrický rand	15,5802
ISK	islandská koruna	139,90	CNY	čínský juan	7,7168
NOK	norská koruna	9,6275	HRK	chorvatská kuna	7,3875
BGN	bulharský lev	1,9558	IDR	indonéská rupie	15 639,32
CZK	česká koruna	25,534	MYR	malajsijský ringgit	4,6127
HUF	maďarský forint	324,95	PHP	filipínské peso	57,321
PLN	polský zlotý	4,2480	RUB	ruský rubl	70,6525
RON	rumunský lei	4,7225	THB	thajský baht	34,593
TRY	turecká lira	6,3722	BRL	brazilský real	4,1983
AUD	australský dolar	1,5912	MXN	mexické peso	21,3416
			INR	indická rupie	77,3085

⁽¹⁾ Zdroj: referenční směnné kurzy jsou publikovány ECB.

ÚČETNÍ DVŮR

Zvláštní zpráva č. 13/2019

Etické rámce v kontrolovaných orgánech EU: zlepšení je možné

(2019/C 247/08)

Evropský účetní dvůr Vás tímto informuje o vydání zvláštní zprávy č. 13/2019 s názvem Etické rámce v kontrolovaných orgánech EU: zlepšení je možné.

Zpráva je k dispozici k nahlédnutí či stažení na internetové stránce Evropského účetního dvora: <http://eca.europa.eu>

INFORMACE ČLENSKÝCH STÁTŮ

Sdělení ministra hospodářství a klimatu Nizozemského království na základě čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/22/ES o podmínkách udělování a užívání povolení k vyhledávání, průzkumu a těžbě uhlovodíků

(2019/C 247/09)

Ministr hospodářství a klimatu sděluje, že obdržel žádost o povolení k vyhledávání uhlovodíků v blocích G15 a H13 na mapě, která je přiložena jako příloha 3 vyhlášky o těžbě (*Mijnbouwregeling*) (úřední věstník (*Staatscourant*) 2014, č. 4928).

S odvoláním na směrnici uvedenou v záhlaví a na článek 15 horního zákona (*Mijnbouwwet*) (sbírka zákonů (*Staatsblad*) 2002, č. 542) vyzývá ministr hospodářství a klimatu zájemce k podání konkurenční žádosti o povolení k vyhledávání uhlovodíků v blocích G15 a H13 nizozemského kontinentálního šelfu.

Příslušným orgánem pro udělování povolení je ministr hospodářství a klimatu. Kritéria, podmínky a požadavky stanovené v čl. 5 odst. 1 a 2 a v čl. 6 odst. 2 výše uvedené směrnice jsou blíže uvedeny v horním zákoně (*Mijnbouwwet*) (sbírka zákonů (*Staatsblad*) 2002, č. 542).

Žádosti je možné podávat po dobu třinácti týdnů od zveřejnění této výzvy v *Úředním věstníku Evropské unie* a je třeba je zaslat na adresu Ministerstva hospodářství a klimatu:

De Minister van Economische Zaken en Klimaat

ter attentie van de heer J.L. Rosch, directie Energie en Omgeving

e-mailová adresa: mijnbouwaanvragen@minezk.nl

Žádosti doručené po uplynutí uvedené lhůty nebudou brány v potaz.

O žádostech bude v zásadě rozhodnuto nejpozději do dvanácti měsíců od uplynutí uvedené lhůty.

Další informace je možné získat od pana D. A. Hendrikse na telefonním čísle: +31 703798477.

V

(Oznámení)

ŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚNÍ POLITIKY HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

EVROPSKÁ KOMISE

Předběžné oznámení o spojení podniků**(Věc M.9423 – Strategic Value Partners/Pfleiderer)****Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem****(Text s významem pro EHP)**

(2019/C 247/10)

1. Komise dne 16. července 2019 obdržela oznámení o navrhovaném spojení podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾.

Oznámení se týká těchto podniků:

- Strategic Value Partners, LLC („Strategic Value Partners“, Spojené státy americké),
- Pfleiderer Group S.A. („Pfleiderer“, Polsko).

Podnik Strategic Value Partners získává ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení o spojování výhradní kontrolu nad celým podnikem Pfleiderer.

Spojení se uskutečňuje na základě veřejné nabídky převzetí zveřejněné dne 11. července 2019.

2. Předmětem podnikání příslušných podniků je:

- podniku Strategic Value Partners: tento investiční podnik v soukromém vlastnictví se zabývá řízením nástroje hedgeového fondu a hybridních soukromých kapitálových fondů a investuje na trzích s veřejným a soukromým kapitálem, s dluhopisy a na jiných alternativních investičních trzích po celém světě,
- podniku Pfleiderer: výroba škály kompozitních dřevěných a povrchově upravovaných výrobků, včetně třískových desek, vláknitých desek, dřevotřísek a laminátů pro různé způsoby použití, včetně tvorby pracovních desek / pracovních ploch, nábytku, interiérových povrchových úprav a obložení, obecných stavebních aplikací a podlahových materiálů.

3. Komise po předběžném posouzení zjistila, že by oznamovaná transakce mohla spadat do působnosti nařízení o spojování. Konečné rozhodnutí v tomto ohledu však zůstává vyhrazeno.

V souladu se sdělením Komise o zjednodušeném postupu ohledně některých spojování podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽²⁾ je třeba uvést, že tato věc může být posouzena podle postupu stanoveného sdělením.

4. Komise vyzývá zúčastněné třetí strany, aby jí k navrhované transakci předložily své případné připomínky.

Připomínky musí být Komisi doručeny nejpozději do deseti dnů po zveřejnění tohoto oznámení. Je třeba vždy uvést toto číslo jednací:

M.9423 – Strategic Value Partners/Pfleiderer

(1) Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1 („nařízení o spojování“).

(2) Úř. věst. C 366, 14.12.2013, s. 5.

Připomínky lze Komisi zaslat e-mailem, faxem nebo poštou. Použijte tyto kontaktní informace:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Fax: +32 22964301

Poštovní adresa:

Commission européenne
Direction générale de la concurrence
Greffé des concentrations
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Předběžné oznámení o spojení podniků
(Věc M.9431 – KKR/Grupo Gallardo Balboa)
Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem
(Text s významem pro EHP)
(2019/C 247/11)

1. Komise dne 12. července 2019 obdržela oznámení o navrhovaném spojení podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽¹⁾.

Toto oznámení se týká těchto podniků:

- KKR & Co. Inc. („KKR“, USA) a
- Grupo Gallardo Balboa S.L.U. („Grupo Gallardo Balboa“, Španělsko).

Podnik KKR získává ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení o spojování kontrolu nad celým podnikem Grupo Gallardo Balboa.

Spojení se uskutečňuje nákupem podílů.

2. Předmětem podnikání příslušných podniků je:

- podniku KKR: investiční společnost s celosvětovou působností, která veřejným i soukromým tržním investorům nabízí širokou škálu služeb v oblasti správy alternativních aktiv a řeší záležitosti spojené s kapitálovými trhy pro vlastní podnik, jeho portfoliové společnosti a jiné klienty,
- podniku Grupo Gallardo Balboa: holdingová společnost se sídlem ve Španělsku zastřešující různé ocelářské podniky vyrábějící vlnitou ocel. Prostřednictvím svých provozních společností vlastní továrny v různých společenstvích Španělska včetně Extremadury, Madridu, Asturie a Baskicka.

3. Komise po předběžném posouzení zjistila, že by oznamovaná transakce mohla spadat do působnosti nařízení o spojování. Konečné rozhodnutí v tomto ohledu však zůstává vyhrazeno.

V souladu se sdělením Komise o zjednodušeném postupu ohledně některých spojování podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽²⁾ je třeba uvést, že tato věc může být posouzena podle postupu stanoveného sdělením.

4. Komise vyzývá zúčastněné třetí strany, aby jí k navrhované transakci předložily své případné připomínky.

Připomínky musí být Komisi doručeny nejpozději do deseti dnů po zveřejnění tohoto oznámení. Je třeba vždy uvést toto číslo jednací:

M.9431 – KKR/Grupo Gallardo Balboa

Připomínky lze Komisi zaslat e-mailem, faxem nebo poštou. Použijte tyto kontaktní informace:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Fax +32 22964301

Poštovní adresa:

Commission européenne / Europese Commissie
Direction générale de la concurrence
Greffe des concentrations
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1 („nařízení o spojování“).

⁽²⁾ Úř. věst. C 366, 14.12.2013, s. 5.

JINÉ AKTY

EVROPSKÁ KOMISE

Informace o předběžném uzavření hromadné stížnosti CHAP(2013)02466

(2019/C 247/12)

V letech 2013, 2014 a 2015 obdržela Evropská komise velké množství stížností na nepřiměřenost kontrol osob a zboží prováděných španělskými orgány na hranici s Gibraltarem, což mělo způsobovat velká prodlení.

Evropská komise tyto stížnosti zaregistrovala pod referenčním číslem CHAP(2013) 02466. Potvrzení o přijetí bylo nejprve zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* C 246 ze dne 27. srpna 2013. Nejnovější informace o krocích provedených v návaznosti na tuto stížnost lze nalézt v *Úředním věstníku Evropské unie* C 223 ze dne 27. června 2018.

Po přezkoumání stížností a výměně informací s příslušnými orgány na obou stranách se Komise rozhodla uspořádat tři technické návštěvy na hraničním přechodu La Línea de la Concepción mezi Španělskem a Gibraltarem ve dnech 25. září 2013, 2. července 2014 a 27. října 2015. Po každé návštěvě adresovala Komise Španělsku a Spojenému království doporučení ke zlepšení situace na hranici, zejména pokud jde o optimalizaci fyzické infrastruktury a profilování na základě rizik v zájmu lepšího zacílení kontrol, zavedení dodatečných opatření v boji proti pašování cigaret z Gibraltaru a rozvoj výměny informací a spolupráce. Z Fondu pro vnější hranice/Fondu pro vnitřní bezpečnost byly rovněž poskytnuty finanční prostředky na pomoc s prováděním doporučených opatření.

Komise situaci na hraničním přechodu La Línea de la Concepción nadále sleduje. Dospěla k závěru, že Španělsko i Spojené království provedly veškerá doporučení, která jim byla určena. Kromě toho již nebyly zaznamenány žádné další stížnosti na přílišná prodlení na hranici mezi Gibraltarem a Španělskem, z čehož lze usuzovat, že se situace stabilizovala.

Na základě poznatků z technických návštěv a informací poskytnutých orgány obou stran v návaznosti na doporučení, jež Komise po každé své návštěvě vydala, nenalezla Komise žádné důkazy, které by vedly k závěru, že španělské orgány při kontrolách osob a zboží na hraničním přechodu La Línea de la Concepción porušily příslušná ustanovení práva Unie.

Na základě výše uvedeného dospěly útvary Komise k závěru, že tuto věc lze uzavřít.

Má-li nicméně kterýkoli stěžovatel v této věci k dispozici nové informace, které by mohly prokázat, že došlo nebo dochází k porušování práva Evropské unie, žádáme jej o zaslání této nové informace Evropské komisi, a to do čtyř týdnů ode dne zveřejnění tohoto oznámení. Po uplynutí této lhůty hodlá Komise věc uzavřít.

ISSN 1977-0863 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5163 (papírové vydání)

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCSEMBURSKO

CS